

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 537 · CENA 75,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

KRVAVI OBRACUN

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,90 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ DOK HOLIDEJ ★

537

Frenk Larami

KRVAVI OBRAČUN

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 537

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

M.A.P.

Naslov originala

Frank Laramy

SHOOT-OUT

Štampa: 20. II 2019.

Tržište: 01. III 2019.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)
ISSN 0353–0000
COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: M.A.P.

Naslov originala: Frank Laramy – SHOOT-OUT

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

– Stooooj! – zaurloao je vozač otegnuto i povukao uzde. Zaprega je sasvim usporila hod i diližansa se zaustavila pred kitnjasato zidanim zdanjem na kome je krupnim slovima pisalo „Hotel Kingston”.

– Kingston Springs! Prekid putovanja za noć. Nastavljamo u šest sati ujutru!

Dok Holidej je lagano izašao iz kočije i stupivši na trotoar, dva tri puta zastao da protegne noge utrnule od dugog sedenja. Otresao je prašinu sa šešira i odela pri čemu je otkrio beličastu dršku svoga kolta od slonovače. To je, dakle, Kingston Springs. Ništa naročito ako se izuzme hotel koji je od većine zgrada odudarao svojom velelepnošću, naravno, na osnovu merila koja su tada odgovarala Divljem zapadu.

– Moju torbu – rekao je vozaču koji mu je ćutke dodao kožnu torbu odmeravajući ga s poštovanjem. – Odvedite zatim ovog konja u štalu i recite da ga dobro istimare i nahrane – dodao je, bacajući mu kao napojnicu srebrni dolar koji je ovaj uhvatio u letu.

– Budite bez brige, mister. Hraniću ga i paziti kao da je odojče – odgovori vozar zadovoljno.

– Čensi, mešino stara! – dobacio je neko od prisutnih. – Pa da, više si nego uslužan kada vidiš dolar. Ko te ne zna, mislio bi da si uvek takav.

– Za napojnicu bi prodao celu „Vels Fargo” kompaniju – prokomentarisao je drugi.

Vozar odmahnu rukom.

– Možda i bih, dragi prijatelju, ali nikada ne bih prodao čak i dedinu duvankesu kao što si ti uradio – dodao je uz osmeh, zadovoljan što je doskočio onome ko ga je zadirkirao.

– Nije trebalo da tražiš vruga. Znaš da je Čensi dovitljiv i brz na jeziku – podsmehnuo se neko.

– Na jeziku jeste, ali je spor u vađenju novčanika. – Ne pamtim kada ga je otvorio – branio se čovek..

– To nije strašno. Mnogo opasnije je sporo potezati pištolj.

– Dobro kažeš. Kada su u pitanju kuršumi nije dobro biti štedljiv.

– To je isto kao kada neko nosi pištolj radi dekoracije – dobacio je jedan od prisutnih pokazujući glavom na Holideja.

U istom trenu cela grupa ljudi koja je stajala pred hotelom okrenula se ka Holideju čiji je revolver čudno blistao pri svetlosti petrolejke.

– Nakinduren čovek je isto kao i previše nakićena žena. Od njih uvek možeš očekivati neku zabavu – dobacio je neki pametnjaković.

– Pogotovu kada im je revolver uglačan kao da je upravo izašao ispod čekića! – javio se neku šaljivdžija.

– Hej, mister! – pozvao ga je.

Međutim, Dok se pravio da ne čuje.

– Hej, mister! Vi, baš vi u crnom ode-lu! – ponovio je čovek.

Do tog trenutka Holidej je mirno pod-nosio sve šaljive primedbe i uvredljiva dobacivanja na svoj račun. Ipak, sme-talo mu je što se sve ovo ponavlja kao po pravilu, odnosno, što je pri dolasku u svako novo mesto morao iznova da ruši zid satkan od podozrenja, sumnje i omalovažavanja. No, nije se previše lju-tio na drske nametljivce koji su u njemu videli zgodnu žrtvu za svoje grube šale. Ali, sada je toj šali morao da stane na put kako se sve ne bi pretvorilo u nepri-jatnu, možda čak opasnu zbilju.

Zato se okrenuo prema onima koji su dobacivali.

– Meni kažete? – upitao je.

– Da, vama – odvratio je šaljivčina.

– Šta želite?

– Hteo sam nešto da vas pitam – od-vrati ovaj lagano i namignu ljudima oko sebe. – Naravno, ako dozvoljavate...

Dok žmirnu, a pogled njegovih oštarih sivoplavih očiju „prošarao” je po gru-pi dokoličara. Čovek koji je sve ovo započeo odjednom se osetio nelagodno, ali... sada uzmicanja nije bilo. Zato je nastavio igru sileći sebe na hrabrost.

– Hteo sam da vas pitam jeste li ikada pucali uz tog pištolja?

Dok ponovo žmirnu.

– Zašto vas to interesuje?

– Voleo bih da znam čemu vam služi?

– A čemu vama služi vaš?

– Čemu mi služi moj pištolj? To me pitate?

– Da.

– Za plašenje nepristojnih ljudi, eto čemu. A ponekad i za druge stvari ako zatreba.

– Ah, tako...

– Jeste li sada zadovoljni? – upitao je Dok koji je želeo da prekine ovaj glupi razgovor, pa se stoga uputio ka ulazu iz hotela. Međutim, uobraženi i dosadni građanin nije želeo da ga pusti i tako, kako je tog trenutka mislio, dozvoli da njegova duhovitost bude uzaludna.

– Čekajte malo, kud ste navalili? – do-baci on nervozno. – Još nismo završili razgovor!

– Što se mene tiče razgovor nismo ni počinjali – odvrati Dok mirno.

– Što ste vi neki tvrdoglav čovek! – iscerio se drznik. – Kažem da nismo završili razgovor!

Zatim je, ne znajući u stvari šta radi, pružio ruku i izvukao Holideju kolt iz futrole. U istom trenu niklovani „lin-koln” zablistao je na svetlosti.

– Gle, vraški fino oružje za jednog kicoša! Ovako dobro oružje nisam vi-deo već godinama – nastavio je drznik okrećući revolver u ruci.

– Pazi, Frenk, možda je pun! – dobacio je neko.

– Pun!? Gluposti, kako bi mogao da bude pun!? Šta će ovom kicošu pun pištolj? Iz ukrasnih predmeta se ne puca. Uostalom, da proverimo – rekao je okrećući pištolj ka zemlji i pritiskujući obarač.

Rezak pucanj se prolomio kroz noć i čovek iznenađeno poskoči.

– Gle! Ko bi rekao da je pun?

Za to vreme Holidej je mirno stajao držeći torbu u ruci. Ipak, uzimajući revolver iz futrole razmetljivac je prešao onu nevidljivu granicu koji je delila bezazlenu šalu od drskog bezobrazluka. Sada je na sve trebalo staviti tačku.

– E, lepo – pokušao je još jednom mirno, ali sa pritajenim upozorenjem u glasu. – Pošto ste sve videli i proverili vratite mi moj revolver.

No, uobraženi razmetljivac to očigledno nije shvatio.

– Kuda žurite? Ako ne nađete sobu u hotelu možete se smestiti u mom svinjcu, ha, ha, ha!

Osmeh mu se u trenu zaledio na usnama jer je Dok neverovatnom brzinom pružio ruku i izvukao mu pištolj iz futrole. Istim zamahom ruke udario je drznika njegovim sopstvenim oružjem preko šake tako da je glasno jauknuo i spustio kolt sa drškom od slonovače. Drugom rukom iz koje je u međuvremenu ispustio torbu, prihvatio je svoj pištolj tako da je sada stajao pred čovekom sa dva revolvera u rukama.

– Kazao sam vam da vratite pištolj tamo odakle ste ga uzeli – dobacio je. – Sami ste krivi što je do ovoga došlo.

Čovek ga je gledao zapanjeno, potpuno isto kao i ostali prisutni koji su očekivali sve drugo samo ne ovako munjevitu akciju. „Nalickani fićfirić” se pokazao drugačijim nego što su očekivali, tako da niko nije znao kako da reaguje u novonastaloj situaciji.

– Uzmite vaš revolver – rekao je Dok pružajući čoveku oružje. – I ubuduće me ostavite na miru.

Ovaj je mahinalno poslušao i pružio ruku. Holidej mu je pružio oružje, uzeo torbu i ušao u hotel.

Ispratili su ga začuđeni pogledi i muklo ćutanje.

Hotelski portir je bez reči pošao za njim i ćutke mu pružio knjigu gostiju u koju je Dok ležerno upisao ime Džon Holms, ime kojim se obično služio kada je hteo da prikrije svoj identitet.

– Soba broj sedam na spratu – kazao je čovek pružajući mu ključ.

– Spremite mi kupatilo – dobacio je Dok. – Sa dosta tople vode!

– Odmah! Biće gotovo za petnaest minuta.

Četrdesetak minuta kasnije Dok je sišao u salu prethodno pažljivo proverivši oružje. To je učinio potpuno mahinalno pošto mu se razmetljivi Frenk i njegovi pajtaši nisu činili preterano opasnim. Poznavao je tu vrstu galamdžija koji su voleli da privlače tuđu pažnju i poglede, ali nisu bili naročito hrabri. Zato je ušao u salun sa prijatnim osećanjem da ga čeka veće odmora, a možda i razonode.

Za tren je zastao na ulazu kako bi pažljivije osmotrio goste. U prostranoj odaji sedelo je oko dvadesetak ljudi ali i nekoliko dama, plesačica koje su kasnije trebale da izvode zabavni program. Za jednim stolom prekrivenim zelenom čojom trojica ljudi su igrala karte. Jedan od njih odeven u pristojno građansko odelo odavao je utisak profesionalca.

Džesi „lešinar”! Otkuda on ovde, pomislio je Holidej ugledavši kockara. Nezgodno, zaključio je, on će svima reći ko sam...

No, Dokovo strahovanje bilo je bezrazložno. Naime, baš u trenutku kada je pomislio da bi Džesi mogao da otkrije njegov identitet, jedan od igrača je skočio i potegao revolver.

– Huljo prevarantska! E, nećeš pelješiti Džimija Piketa, kunem ti se! Vraćaj novac, lopove, ili ću te izbušiti kao rešetor!

Dok je poznavao Džesija i pretpostavio šta iza toga sledi. Naime, znao je da se kockar neće predati i da će najverovatnije doći do obračuna.

I bio je u pravu! Trenutak kasnije Džesi se mašio unutrašnjeg džepa kao da namerava da izvadi novčanik, ali je umesto toga potegao skriveni „deringer”. Međutim, kauboj koji mu je zapretio očekivao je taj trik. Zato je, ne čekajući da ovaj izvuče oružje, povukao oroz pištolja kog je držao u ruci. Udar zrna ispaljenog iz neposredne blizine odbacio je Džesija od stola i on je, mlatajući rukama, tresnuo na pod. U padu je ispustio deringer koji je zbog jakog udaraca o drvene daske sam opalio. No, odjek teškog kolta zaglušio je njegov slab pucanj.

Ljudi su zapanjeno stajali ne usuđujući da se pokrenu.

– Videli ste da je prvi potegao pištolj.. – prodrao se kauboj. – Svi ste videli, zar ne? Uostalom, dokaz je tu! Njegov deringer se još puši...

– Jeste, dokaz je tu – potvrdio je Dok hladno. – Niko vas neće progoniti sem vaše savesti – dodao je, a zatim lagano prišao šanku i naručio brendi.

Posle toga i ostali gosti su se vratili na svoja mesta, a snalažljivi klavirista

počeo je vešto da prebira po dirkama, tako da je vesela melodija brzo zamenila mučnu tišinu...

– Ovde uglavnom nije tako burno – dobacio je barmen Doku, želeći malo da smiri situaciju. – Ovo večeras je pravi izuzetak...

– Verujem – odvratio je Holidej iskreno.

– Ovaj kockar Džesi... nije bio loš čovek, mada sam znao da će ovako završiti. Rekao sam mu da ne pakuje karte... Ali nije hteo da me sluša. Bio je suviše uveren u svoju veštinu.

– Kao i svi ljudi. Svako od nas veruje da je mudriji od ostalih.

– To ste dobro rekli. Ipak, u Džesijevom slučaju nije baš tako. I sam je znao da nije naročito vešt, ali nije imao drugog izbora. Izgleda da su mu u poslednje vreme stvari krenule nizbrdo.

– Gubio je?

– Prilično.

– Nije uvek bio takav.

– Poznavali ste ga?

– Da. Pre četiri godine sam ga sreo na brodu koji je plovio niz Misisipi. Tada su ga se plašili i najveći kockarski asovi... No, desilo se nešto zbog čega je izgubio samopouzdanje. Ako čovek misli da mora po svaku cenu da dobije, onda obično pođe naopako. To smeta.

Barmen odmeri Doka od glave do pete.

– Kažete da ste poznavali pokojnog Džesija. Zar niste i vi kockar?

– Pa... bavim se i time između ostalog.

– Da li biste, možda, preuzeli njegovo mesto?

Iako je pomislio da ideja nije loša, Dok nije hteo da pokaže previše

oduševljenja. Naime, već neko vreme je maštao o tome da bar mesec dana provede u nekom mestu gde ga niko ne poznaje, opusti se i odmori. Kingston Springs je bio običan grad koji je ličio na desetine drugih, pa je pomislio da bi baš tu mogao da se zaustavi. Prema tome, barmenova ponuda savršeno je odgovarala njegovim željama.

– Koji su uslovi? – upitao je prenuvši se iz razmišljanja.

– Dvadeset posto zarade. To je najviše što ovde možete dobiti. Osim toga, pretpostavljam da će se vlasnik složiti.

– Kada ćete biti sigurni?

– Pa... ne bih znao da vam kažem.

– Zašto?

– Zbog toga što se ne zna ko će biti vlasnik ovog lokala.

– Kako to?

– Stari vlasnik je pre nekoliko nedelja naprasno umro i pošto nije imao direktnih naslednika, svu imovinu su nasledili neki dalji rođaci. Oni će prodati hotel, ali se još ne zna kome.

– Ima li interesenata?

Čovek se obazreo oko sebe kao da želi da proveriti hoće li ga neko čuti. Kada se uverio da u neposrednoj blizini nema nikoga, nastavio je mnogo tiše – Kako da kažem... našlo bi se, mister. Ovaj grad se razvija i svaki posao je vrlo unosan, a naročito ovaj sa salunom. Ali, ljudi se plaše...

Dok iznenađeno podiže obrve.

– Plaše se? Ali čega? Rizika?

– Ni govora. Rekao sam vam da posao cveta. Hm... u pitanju je nešto drugo – dodao je čovek i nagnuo se preko šan-

ka. – Zna, šuška se da stari vlasnik nije umro prirodnom smrću...

Holidej ga je slušao ne trepnuvšu. Nije hteo da postavlja pitanja jer ga se nije ticalo kako je i od čega umro vlasnik hotela. Ali čovek sa druge strane šanka kao da je želeo da se nekom poveri i olakša sebi.

– Jednog jutra su ga našli mrtvog u krevetu. A svi znaju da je stari bio zdrav kao dren.

– Hm... – nakašljao se Dok. – Ljudi katkad umiru iznenada.

– Da, ali... bilo je simptoma nasilne smrti. No, niko nije smeo da pisne...

– Zašto?

Čovek se opet bojažljivo osvrnuo.

– Itan Ambrouz... – procedio je.

– Ko je taj?

– Ovašnji gazda, čovek koji vedri i oblači. Hoće da ščepa ovaj lokal pa pretpostavljam... da je zbog toga stari morao da umre.

Dok mirno otpi gutljaj.

– To svi znaju – nastavi njegov sagovornik zamišljeno – ali niko se ne usuđuje javno da kaže.

– Ako je tako, onda je jasno ko će biti vlasnik ovog hotela.

– E, nije baš tako – nasmeši se barmen zadovoljno. – U stvari, postoji jedna osoba koja ga se ne boji.

– Verujem. Uvek se nađe neki laf koji ima srca.

– Ovaj put nije laf nego lafica. Kako vam to zvuči?

– Devojka? Neka Kalamiti Džejn?

– Ne, nego Betsi Gilijard. Ovdašnja pevačica i obožavana lepotica. Videćete je večeras.

– Peva u ovom salunu?

– Da, mister. Tačnije rečeno, ona je glavna atrakcija celog grada. Ljudi prelaze i po pedesetak milja samo da bi došli ovamo i mogli da je čuju! Kada počne dogon stoke, ovde je prava ludnica! Nema kauboja koji ne pomahnita kada ona zapeva!

– To znači da mister Ambrouzu neće biti lako.

Čovek se zamislio, a onda pogledao Holideja u oči.

– Slušajte, za ovo što sam vam pričao još niko ne zna.

– Kako?

– Niko ne zna da će Betsi konkuri-
sati Ambrouzu. Zvanično je on jedini
ponuđač. Za sada... naravno.

Holidej odmeri čoveka ispod oka.

– Onda kako to da ste baš meni poverili tako važnu tajnu?

Barmen se uzvrpoljio dok mu se na licu čitala nedoumica pomešana sa zbunjenošću.

– Neki ljudi se čitaju kao knjiga, prijatelju – odvratio je Dok. – Dakle, da budemo otvoreni: kada neko poverava tajnu nepoznatom onda obično hoće, bolje reći očekuje od tog drugog neku uslugu. Zato se ne pravite ni naivni ni zbunjeni jer sam siguran da ste pravi lukavi lisac. I ne oklevajte dalje, već mi recite šta hoćete.

Čovek je zakolutao očima kao da namerava da se opravda, ali se već sledećeg trenutka predomislio i pogledao Doka sa ozbiljnošću. Razmišljao je koliko sme da bude otvoren prema ovom čoveku koji se pokazao inteligentnijim nego što je u prvi mah mislio.

Ipak, zaključivši da ima posla sa karakternim čovekom, nagnuo se ka svom sagovorniku i zažmurivši upitao – Jeste li voljni da rizikujete, mister?

– Zavisí – odvrati Holidej odbijajući dim.

– Da budem jasan – reče barmen važno – mene nije zavaralo vaše elegantno odelo kao ove budale napolju. Ja gledam ljude u oči, jer oči govore mnogo više od spoljašnjosti. Dakle, po vašem pogledu sam zaključio da ste pravi čovek.

– Zaista?

Klimnuo je glavom.

– Ipak, i pored toga se pitam koliko ste spremni da rizikujete. Jer, vi ste hazarder kao i svi kockari. Znam to. Video sam vaše ruke. Znači, treba da saznam samo ono što još ne znam. Dakle, hoćete li sa nama u igru ili nećete?

– Šta ako neću?

Čovek slegnu ramenima.

– Ništa. Svako ima pravo da bira svoj životni put. Ali, u tom slučaju mora da drži jezik za zubima.

– Inače?

– Inače mu se može desiti da prođe kao ovaj jadni Džesi – dobaci barmen značajno naglašavajući svaku reč.

– Hm... izbor nije veliki – promrmlja Dok mirno. – Ali, ja uvek volim dobro da razmislim o svemu. Prema tome, ni sada ne bih pravio izuzetak.

– Naravno. Nema potrebe za žurbom. Večeras se zabavljajte i dobro odmorite, a ujutru mi recite šta ste odlučili. U svakom slučaju, Džesijevo mesto je prazno i možete ga zauzeti... Ako nećete, možete jednostavno uživati u pesmi Betsi Gilijard koja baš nailazi. Pogledajte je!

Holidej se okrete i iznenađeno se zagleda u prizor pred sobom. Naime, na uzanoj pozornici pored klaviriste stajala je prelepa crnokosa i crnooka mlada žena koja nije imala više od dvadeset pet, dvadeset šest godina. Suviše mlada za jednu vlasnicu saluna, zaključio Dok ne mogavši da skrene pogled sa devojke čija je talasasta crna kosa u slapovima padala na gola ramena, a elegantna haljina boje zlata isticala njenu bujnu bistu, vitak struk i zanosne bokove. Na pravilnom, pomalo duguljastom licu koje su krasile rumene pune usne i fini nos široko otvorenih nozdrva, blistale su oči tamne kao noć oivičene dugim trepavicama. Njen pogled je bio otvoren, direktan. Jednom rečju, Betsi Gilijard je bila lepotica koja je znala šta hoće.

– Oho... – promrmljao je najzad okrećući se prema barmenu. – Vi rekoste da je Betsi Gilijard lepotica, ali... niste mi rekli istinu.

– Šta kažete? Nisam vam rekao istinu?!

– Naravno. Niste mi rekli da je lepa kao boginja.

Čovek vidno odahnu.

– Ah, sada mi je lakše. Znate, mister, Stenli Džonson nije čovek koji će vam tek tako reći bilo šta. Sada možete sami da vidite koga imamo i... još bolje razmislite o mojim rečima.

Holidej je ćutke klimnuo glavom i ležerno se naslonio na šank. Betsi Gilijard ga je zainteresovala ne samo zbog svoje izuzetne lepote, već i zbog blistavog inteligentnog izraza njenih očiju. Te oči izazivale su strast i čežnju, ali su istovremeno u sebi krile nešto nepokolebljivo čvrsto, uporno, čak i buntovno.

I dok je stajala pored klavira čekajući da pijanista odsvira uvodne akorde pesme, podsećala je na amazonku u kojoj su se spojile izuzetna lepota, gordost i hrabrost.

Izgleda da je Betsi i sama nešto osutila, jer se u jednom trenutku okrenula i instinktivno potražila neznanca čiji ju je pogled privlačio kao magnet. U očima joj je zasjala iskra interesovanja, ali se posle nekoliko trenutaka ugasila, pa je Betsi nastavila da šara pogledom po salunu. Ali zapažanje je ostalo i kada je počela da peva, Betsi se još jednom okrenula prema Doku kao da je pesma upućena njemu.

Salun je ispunila čežnjiva melodija i gosti su počeli da se meškolje i češće posežu za čašom.

– Šta kažete? – šapnuo je barmen Holideju.

– Divan glas! – složio se Džordžijanac. – Mogla bi mirne duše da nastupa u Nju Orleansu ili bilo gde na Istoku. Kako se našla ovde?

– Niko tačno ne zna. Neki kažu da joj je otac nestao za vreme zlatne groznice i ostavio nju i majku. Pre pet godina došla je ovde i od tada napreduje. Samo da nije onog prokletog Kejva koji joj pravi probleme...

– Ko je sada taj?

– Ambrouzov plaćenik. Revolveraš! Zagledao se u Betsi i ne dozvoljava nikome da joj priđe. Čudi me da ga još nema.

– On je ovde stalni gost?

– Nego šta. Čuva je kao pas čuvar. Uostalom, imaćete prilike da vidite kako se ponaša. Evo ga, dolazi!

U tom trenutku u salun je zakoračio snažan mišićav čovek srednjeg rasta. Imao je lice grubih crta na kome se isticao baburast nos. Bio je odeven u prugaste iznošene pantalone i kratak sako koji mu se činio malo tesan. Nisko pripasan opasač „krasila” su dva revolvera, a podlaktice su stezali široki kaiševi ukrašeni srmom i srebrnim nitnama. Na prvi pogled, Bili Kejv je ostavljao utisak bahatog siledžije.

Tek što je Bili ušao u salun, Betsi je završila pesmu i prostorijom se razlegao buran aplauz. Naravno, Kejv je zastao i aplaudirao jače od ostalih.

– To, Betsi, to! Još jednom, draga! Zapevaj ponovo da ovi volovi čuju šta je prava pesma!

Devojka je stisnutih usana pogledala ka izlazu i na licu joj se pojavio izraz gađenja, očajanja i nemoćne mržnje. Ugledavši je, Holidej u trenu zaključio da joj simpatije lokalnog siledžije nisu nimalo prijatne.

– Betsi, čuješ li šta kažem? Pokaži kako pevaš kada to zaželi tvoj Bili!

Devojka prkosno podiže glavu uopšte mu ne odgovarajući. Pijanista je sa strahom u očima pogledao u Bilija, a onda još snažnije „prionuo” na dirke. Bilo je očigledno da je dobro poznavao pridošlicu i da ga se bojao. Prsti su mu prosto leteli i vesela, brza melodija zalepršala je kroz noć.

Cupkajući i glupo se smešeci, Bili je došetao do klavira neprestano piljeći u lepu pevačicu.

– Hajde, ljubavi, ti znaš šta volim! Ne budi stidljiva... – dobacio joj je videvši da mlada žena ćuti.

I zaista, Betsi ga je prezrivo odmerila i napravila pokret kao da namerava da se udalji, ali ju je grubijan dograbio za ruku.

– Čekaj, srce! Znam da ti je životni cilj da mi pričiniš zadovoljstvo i neću dopustiti da te urođena ženska stidljivost u tome spreči.

– Pusti me! – ljutnula se.

– Da te pustim? Pa da posle patiš što nisi ispunila želju svog voljenog? A ne, to ne mogu da dozvolim!

– Pusti me kada ti kažem! – planula je devojka pokušavajući da se otme.

Ali, snagatorova ruka bila je suviše čvrsta za ženu, čak i takvu „amazonku” kakva je bila Betsi. Bili je čvrsto držao i zadovoljno se cerekao uživajući u devojčinoj nemoći.

– Lutkice, ne možeš baš mnogo da biraš! Samo da znaš, zavolećeš me milom ili silom! A kada je već tako, bolje je da to bude odmah. Zar nisam u pravu?

Holidej je osećao kako u njemu raste gev. Dok je posmatrao kako se Betsi nemoćno koprca u rukama tog gorile, prsti su mu zaigrali i mahinalno je pružio ruku ka dršci pištolja. Bio je miran, ali je osećao da je blizu trenutak kada će morati da se umeša. A to je moglo da znači samo jedno: obračun! Glasno je uzdahnio znajući da ne postoji nikakva mogućnost da nasilnik stane na pola puta i uzmakne pred čovekom koga nije poznavao i koji nije želeo da upotrebi silu. Za čoveka koji je, naprotiv, poštovao samo silu, pomirljivo držanje je bio samo znak slabosti ili pak, name-ran izazov.

Sve je to znao, ali je verovao da će doneti pravilnu odluku. Samo treba sačekati da odlučan trenutak dođe.

– Pusti me! – ciknula je Betsi na šta se Bili grohotom nasmejao.

– Ne, neću da te pustim! Ostaćeš ovako pored mene, a možda ću te privući još bliže... zavisi koliko budeš uspela da me pridobiješ – smeja se grohotom.

I baš u trenutku kada je Dok hteo da se uputi prema pozornici i prekine mučnu situaciju, Betsi se jednim snažnim trzajem otela i potrčala kroz salun ka stepeništu koje je vodilo na sprat. Odmah zatim Bili je potrčao za njom rušeći pred sobom stolove i stolice.

S druge strane, uplašena devojka je bežala ne osvrćući se i razmišljajući jedino o tome kako da umakne siledžiji. Trčeći tako naletela je na Doka koji se baš spremao da joj pođe u susret. U magnOvenu, pogledi su im se sreli, a ona je naglo zastala i tako izgubila onaj dragoceni trenutak prednosti koji bi joj omogućio da stigne u svoju sobu na spratu i zaključa se.

– Stanite pored mene! – brzo joj je rekao Holidej i ona je poslušala. Nije znala zašto, ali taj visoki čovek čelič-noplavih očiju ulivao joj je poverenje. U njegovim tiho izgovorenim rečima osetila je sigurnost i neizmernu snagu volje. I zato se bez pogovora privila pod njegovo okrilje.

Bili se u dva-tri skoka našao pored njih i dograbio devojku za mišicu. Istog trenutka Dok ga uhvati za ruku.

– Pustite je!

Bili je zastao kao ukopan. Desilo se nešto čemu se ni u snu nije nadao. Da

njemu, Biliju Kejvu neko nešto naredi... I to neko od koga se to najmanje moglo očekivati. Jedan ispeglani i nakindureni kicoš! Za poslednjih nekoliko godina Kingston Springs nije doživeo takvo čudo. Blenuo je u Holideja ne verujući u ono što je čuo.

– Šta? – zarežao je hrapavim glasom. – Šta si rekao?

– Rekao sam da pustite ovu damu – ponovio je Dok mirno.

Snagator ljutito stisnu vilice.

– Skloni ručicu, mamina mazo, inače ću te tako udesiti da te niko neće prepoznati!

Holidej je još uvek nepomično stajao, ležerno naslonjen na šank, desne ruke zavučene u unutrašnji džep sakoa. Ta ruka mu je bila glavni adut, ideja koja mu je samo pre nekoliko trenutaka pala na pamet, jer je bio pravi hazarder, uvek sklon riziku i idući po ivici koja deli dobro od zla.

– Slišaj, idiote! – procedio je hladno, mirno posmatrajući Bilija u oči.

– U džepu imam pun „deringer” ako uopšte znaš šta je to.

Bili je zinuo zapanjen ovakvom drskošću. Pogled mu se zadržao na strančevom džepu u kome se ocrtavao neki oštro oivičen predmet. Zato je glu-po trepnuo ne znajući šta da kaže.

– Ako odmah ne pustiš ovu devojku – ponovio je Dok prigušenim glasom –prosviraću ti metak kroz lobanju!

U salunu je zavladao tajac. Čulo se samo Bilijevo ubrzano disanje i bat nečijih koraka na spratu. Nasilnik je streljao Holideja pogledom, besno škrgutao zubima ali još nije hteo da

joj pusti ruku. Mada je sve sporove rešavao pesnicom i revolverom, ovoga puta se upinjao da oceni da li čovek koji mu se suprotstavio zaista misli ono što je rekao...

Videvši da mu se protivnik još uvek koleba, Holidej je upotrebio poslednji adut. Naime, već sledećeg trena iz njegovog džepa začulo se jedno metalno „klik”.

– Zapeo sam oroz, majmune! Istina, „deringer” ima samo jedan metak, ali iz ove udaljenosti ne mogu da promašim. Uostalom, tvoju volovsku glavu pogodila bi i baba. Dakle, ruke k sebi ili pucam!

Bili je uzdrhtao od straha ali i nemoćnog besa. Do tada niko nikada nije tako govorio sa njim. Niko, još od onih davnih dana kada ga je otac poslednji put istukao. A ovaj neznac bio je... nekako poseban. U glasu mu je prepoznao nepokolebljivu odlučnost, pogled kojim ga je fiksirao ledio je nekom jezivom hladnoćom, a osmeh... neznaničev osmeh podsećao ga je na... smrt.

Lagano, malo po malo, pustio je devojčinu ruku ali je i dalje odmeravao Doka kao da će ga smožđiti pogledom. Ruka kojom je do tada stezao devojčinu mišicu lebdela je u vazduhu nedaleko od drške pištolja i lagano se spuštala sve niže.

– Hajde potegni! – preduhitrio ga je Dok. – Potegni! Hteo bih da vidim šta je brže: moj metak ili tvoja ruka!

U nemoćnom besu Bili je pocrveneo od ljutine i tresnuo nogom o pod.

– Pseto lukavo, nadigrao si me! Ali, ne nadaj se da će ti Bili Kejv ostati dužan! Zažalićeš što si se sreo sa mnom!

– Ne verujem – odvratio je Dok. – Za mene je ovaj susret bio veoma zabavan.

Rekavši to, lagano je izvukao ruku iz džepa, a u šaci mu je, obasjana svetlošću lampe, bljesnula srebrna tabakera. Praćen ukočenim pogledima prisutnih. Holidej je lagano izvadio tanku „havanu” i mirno je zapalio. Tek kada je sa uživanjem odbio prvi dim, zatvorio je tabakeru lakim stiskom ruke. Tišinu je preseklo metalno „klik”, ono isto kojim je Bili priteran da uzmakne misleći da je u pitanju zapinjanje oroza.

Sada su svi shvatili veliku prevaru. Bili Kejv je naseo, pao je pred jeftinom, iako vešto smišljenom i izvedenom varkom. Uplašio se ni od čega.

I njemu je to postalo jasno: u trenu se zacrveneo, skoro pomodreo u licu. Ako ga je poraz razbesneo, činjenica da je vešto nasamaren pred svima dovodila ga je do ludila.

– Pseto! – riknuo je. – Ubiću te!

– Pokušaj – mirno je odvratio Holidej i nemarnim pokretom otkrio dršku revolvera.

Bili je u trenu pošao rukom ka pištolju ali je iznenada zastao. Ni sam nije mogao da shvati šta se dešava ali... nije se usudio da potegne.

Pokazalo se da je Dok i ovoga puta dobro procenio situaciju. Naime, znao je da već jednom poraženi snagator neće imati smelosti da se ponovo upusti u obračun. I zato je rešio da ga dotuče.

– No, hajde. Čekam te!

Bili je stajao kao ukopan. Ruke su mu jedva primetno podrhtavale, a suve usne se stiskale u besnu, neizgovorenu kletvu. Nekoliko sati ranije on ne bi dozvolio takvo poniženje i povukao bi bez razmišljanja. Ali sada nije imao dovoljno odlučnosti. Besno je mahnuo rukama i skoro trčeći izašao iz saluna.

Za njim se prolomio gromoglasan smeh.

Holidej ga je ćutke ispratio pogledom. Nekoliko ljudi oduševljenih njegovim hrabrim držanjem prišlo je da mu čestitaju. Zadovoljno su se smešili i pokušavali da mu stisnu ruku.

– Alal vam vera, mister!

– Udesili ste ga kao niko do sada!

– Skresali ste mu brkove!

– Tako treba sa svima njemu sličnima.

Ha... izgledao je kao đaćić.

– Ovakvu predstavu nisam odavno video.

Betsi je stajala po strani čekajući da se bura smiri. Kada su se razdragani ljudi utišali, ona je sa osmehom prišla Doku.

– Hvala vam, ali bi bilo bolje da se niste mešali.

– Ko zna? U svakom slučaju, činilo mi je zadovoljstvo da vam pomognem.

– To zadovoljstvo vas je moglo skupo koštati – rekla je devojka ozbiljno.

– Stenli – okrenula se prema barmenu – posluži gospodina. Nadam se da dozvoljavate? – dodala je.

– Naravno – odvrati Dok klimnuvši glavom. – To će mi pričiniti posebno zadovoljstvo.

U Betsinim očima pojavile su se sjajne iskrice.

– Vi znate kako se razgovara sa ženama. Oh... ne znam ni sama šta da kažem. Tako ste nadmudrili Bilija da... nemam reči. No, šta biste radili da je potegao revolver?

Holidej je slegnuo ramenima.

– Ne znam.

Ona zavrte glavom.

– Išli ste po ivici provalije, a ne znate šta biste učinili!

– Vidite, mis, čovek nikada ne može sve da isplanira. Ali, ostavimo to i pričajmo o nečemu lepšem. Recimo o vama.

– Oh, laskate mi, mister. Iskreno, ne verujem da bi to ikoga zanimalo. Doputovali ste večeras?

– Da.

– Nameravate li da ostanete ovde?

– To zavisi od pogodbe sa barmenom Stenlijem.

– Kakve pogodbe?

– Ponudio mi je da zauzmem Džesijev sto uz naknadu od dvadeset posto od dobiti. Nije mnogo, ali me je zainteresovao.

– Vi ste kockar?

– U slobodnim časovima bavim se i time.

– Imate li iskustva?

– Neću biti lošiji od Džesija.

– Samo... zaboravili ste na malopredašnji incident. Bili je veoma opasan i biće vam teško sa njim.

– Imao sam posla i sa opasanijim zverkama.

Iznenadena mirnoćom u njegovom glasu, devojka ga odmeri ispod oka.

– Ko ste vi?

– Džon Holms, putnik iz zadovoljstva, putujući kockar...

– I?

– I još ponešto... No, to sada nije važno.
 – Radovala bih se ako se nagodite.
 Sviđate mi se.

– Da budem iskren, i vi meni.
 – Utoliko bolje. Imate sobu broj sedam?

– Da, gore na spratu.
 – Moja soba je do vaše.
 Dok ju je bez reči pogledao.
 – Ako se osetite usamljenim, slobodno pokucajte na moja vrata – dobacila mu je vragolasto.

– A šta ako se stalno tako osećam? – upitao je ne skidajući pogled sa nje.

– Ne verujem da je stvarno tako, ali... U tom slučaju, jedini lek bi bio da se preselite kod mene. Ali, o tome ćemo kasnije. Sada moram da vas napustim, trebalo bi da se vratim na pozornicu.

Mahnula je rukom i krenula prema podijumu na kome je pijanista bez prestanka svirao melodiju za melodijom. Njenu pojavu gosti su pozdravili burnim aplauzom.

– Šta kažete za našu lepoticu? – upita barmen Holideja. – Nije li žena vredna zlata?

Pogleda prikovanog za Betsi, Dok je ćutke klimnuo glavom. Posmatrajući njeno anđeosko lice i izazovno telo, on zaključio da nije pogrešio kada se stavio na njenu stranu. Otpio je gutljaj i obratio se Stenliju koji je uz uzdah olakšanja zastao da predahne od služenja ožednelih kauboja koji su ne prestano ulazili u salun.

– Uzeću Džesijev sto, ali bez procenta. Ne volim da delim bilo šta.

Stenli ga pogleda s nevericom.

– Slušajte, to ne ide. Još niko nije tražio takve uslove. Posebno što sam vam dao popust...

Dok kratko odmahnu rukom.

– Ako nećete tako, onda ga dajte nekom drugom. Ja sutra odlazim.

Njegov odlučan ton za tren je smekšao lukavog barmena.

– Dobro, dobro... neka vam bude – odvratio je sa smeškom. – Ali da znate da ste prvi čovek koji je od Stenlija Džonsona dobio nešto besplatno. I to samo zbog toga što mi se izuzetno sviđate, a naročito posle onoga što ste uradili Biliju Kejvu. A sada bih vas molio da mi iskreno odgovorite: da li ste novajlija na Zapadu? Ne bih rekao ali...

– Zašto pitate?

– Pa zato što mi izgleda neverovatno da bi neki čovek bez iskustva mogao da izvede ovakav podvig.

– U svetu se događaju i neverovatne stvari.

– Eh... – nasmešio se Stenli – ne kažem da se ne događaju ali... ja nisam imao prilike da ih vidim.

– Znači da ste još mladi – odvrati Dok sa osmehom.

– Pitam se šta biste radili da je Bili potegao revolver?

– To pitanje sam već čuo večeras. Verovatno bih potegao i ja.

Barmen zažmiri.

– Tako? A jeste li se već borili?

– To u ovom trenutku nije važno – mirno je odvratio Dok.

On slegnu ramenima.

– Sada možda i nije, ali kada ste došli u sukob sa Bilijem pokrenuli ste vrzino kolo. Taj revolveraš vam neće oprostiti

poniženje i pri prvom susretu pokušaće da vam se osveti. I ne bio ja Stenli ako nisam u pravu. Hm.. zato sam vas i pitao da li ste se već borili.

Dok je ostao savršeno miran.

– Ako se vaša predviđanja obistine, snaći ću se nekako.

No, Stenli nije odustajao.

– Ali to nije sve. Čak i ako izađete na kraj sa Bilijem, tu je Ambrouz. Ni njemu se neće dopasti kada čuje da mu je neki stranac ismejao ili sredio njegovog čoveka.

– Uopšte ne razmišljam o tome.

– Vi ne, ali za njega nisam siguran. Verovatno će shvatiti da mu je autoritet narušen i... eto vam ga na vratu.

Holidej ga ozbiljno odmeri.

– Šta vi hoćete? Da me zaplašite?

– Ne, nego hoću da vam predočim u kakve nevolje ste upali. I da hoćete više ne možete nazad.

– Želite da kažete da moram u vaše naručje? – dobaci Dok sa osmehom.

– Tako nešto – šeretski odvrati Stenli.

Džordžijanac se uozbiljio i ispraznio čašu.

– Sada slušajte šta ću vam reći: ja sam svoj gospodar i radim samo ono što mislim da je dobro za mene. Ne tvrdim da nam se interesi neće ponekad podudariti, ali samo toliko. Što se tiče Betsi, to je nešto drugo.

– Nemam ništa protiv, mister. Sasvim je dovoljno ako stojite iza Betsi. A u to sam se već uverio. Stoga vas smatram saveznikom i prijateljski opominjem da se čuvate.

– Hvala, to ću svakako učiniti.

– U redu. A kada nameravate da počnete sa igrom?

– Sutra. Za danas mi je dosta uzbuđenja – odgovorio je Dok naslonivši se na šank i pažljivo posmatrajući prostoriju. Kroz treperavu izmaglicu duvanskog dima i žutu svetlost petrolejki video je mnoštvo zažarenih lica i očiju sjajnih od alkohola. Nekoliko izazovno obučениh barskih „dama” raskalašno se smejalo šalama polupijanih kauboja, a zvuci klavira mešali su se sa kuckanjem čaša, zvonkim ženskim smehom i ponekom, suviše glasno izrečenom psovkom. Uvek ista priča i uvek isti završetak, zaključio je. Život je prolazio brzo, neosetno, sveden na trenutak.

Osetio je umor i odmah se uputio na počinak. Znao je da ona nije u svojoj sobi, upitavši se pritom, šta bi uradio da je devojka unutra... Da li bi pokucao i potražio utehu, bolje reći lek za samoću?

Nije znao odgovor, ali to mu nije predstavljalo problem.

Verovatno će ga dati dani koji dolaze, pomislio je spuštajući se u postelju.

Vremena za čekanje imao je napretek.

II

– Dobar dan, mister! – otpozdravio mu je vlasnik štale ljubazno. – Došli ste da uzmete konja? – upitao je.

– Ne, samo da ga obiđem – odvratio je Dok. – I da vam kažem da će ostati kod vas oko dve nedelje – dodao je, a zatim prišao svom ždrepcu i nežno ga potapšao po vratu. Nekoliko kocki

šećera brzo su nestale iz Dokovih ruku, a Mig je nastavio da njuška tražeći još.

Konjušar je sve mirno posmatrao naslonjen na vile.

– Vi mora da ste dobar čovek – rekao je Doku.

Ovaj ga upitno pogleda.

– Otkuda vam to?

– Pa gledam kako postupate sa konjem i po tome znam da ste dobar čovek. Zato mi je žao što ste ostali u gradu.

Holidej iznenađeno podiže obrve.

– Niste me dobro razumeli – požurio je čovek da objasni. – A možda sam se pogrešno izrazio. U stvari, hteo sam da kažem kako mi je drago da je jedan takav čovek sa nama, ali vas istovremeno i žalim.

– Zbog čega?

– Zbog toga što nećete još dugo. Smrtno ste se zamerili Biliju Kejvu i on će vam se osvetiti.

Dok se jedva primetno osmehnu.

– Već su mi skrenuli pažnju da treba da se čuvam.

– Revolver vidim imate. A da li ste ikada pucali iz njega? – upita čovek sumnjičavo.

– Jesam!

– Ha, kažu da ste sinoć mudro sredili Bilija! Samo, to nije bio pravi obračun. Stvari izgledaju sasvim drugačije kada čovek strepi za život.

Dok je ćutao. Ovaj čovek je, bez sumnje, bio dobrodušan i iskren. A on? On je dobro, čak suviše dobro znao šta znači strepnja. To osećanje pratilo ga je još od prvog obračuna, od davnog trenutka kada se utišao prvi hitac ispaljen iz njegovog „linkolna”.

Konjušar je pogrešno protumačio ovo ćutanje i požurio da ga ohrabri.

– Nemojte se plašiti, to ne valja. Strah utiče na sigurnost i navodi na nepromišljene korake. Bili nije nepobediv. Samo ga gledajte u oči i ako ste makar malo bistri, po širenju zenica možete videti kada će potegnuti. Dakle, zapamtite: gledajte u oči a ne u ruke!

Doku je prijala konjušareva iskrenost.

– Dobro, paziću se – odvratio je i još jednom nežno potapšao Miga po vratu.. Hvala što ste me upozorili.

Čovek glasno uzdahnu.

– Nema potrebe da mi zahvaljujete. Taj nemogući Bili i njegov gazda su već svima dozlogrdili. Kada bi se ovaj grad rešio njih, moglo bi se lepo živeti. Ipak, za vas bi bilo bolje da nekako izbegnete taj susret.

– Na žalost, često se ne dešava ono što želimo – kazao je Dok polazeći. – Gle, izgleda da se nekome jako žuri!

Konjušar pogleda na ulicu.

– Hm... Oven Mosman ide ovamo. Šta li hoće?

I zaista, štali se žurnim korakom približavao čovečuljak kratkih nogu, trapavog hoda, smešno natučenog šešira na čelo i dugih brkova. Čim je podigao glavu i ugledao Doka, nekako prigušenim glasom mu je dobacio:

– Vratite se, gospodine! Ne izlazite, inače će vas Bili videti!

Holidej je zastao, naslutivši da je čovečuljkova žurba u vezi sa njim.

– Najbolje bi bilo – nastavio je čovek – da smesta uzjašete konja i neopaženo se izvučete iz grada. Stvari ćemo poslati za vama...

– Ma pustite sada stvari! Bolje mi objasnite o čemu se radi? – upitao je Dok mirno.

– U čemu je stvar? – ponovio je maleni Mosman usplahireno. – U Biliju, gospodine, u Biliju!

– Šta je sa njim?

– Traži vas, gospodine! Mamuran jer od sinoć i prilično zle volje. A kada je takav gotovo niko ne sme da ga pogleda u oči. Na ulazu u salun tako jako je maznuo Kilbija, da mu je izbio dva zuba.

– Zaista?

– Da, da, tako vam je to. Ali vama neće izbiti zube nego će vas upucati uprkos svoj vašoj hrabrosti. Zato bi bilo bolje da zbrišete što je moguće pre, gospodine! Nije nikakava sramota pobeći od smrti. To je mudrost i svaki pametan čovek bi tako postupio.

– A šta ako ja nisam mudar?

– Onda ćete biti glup mrtvac. A to bi bila prava šteta. Naljutili smo se na vas što ste udesili Frenka, ali kada ste onako izvrgli Bilija ruglu, svi su stali na vašu stranu. Zato sam i došao da vas obavestim...

– Hvala vam na tome. Prijatan je osećaj kada znaš da imaš prijatelje koji brinu o tebi.

– To je istina, ali ne gubite vreme u pričama o prijateljstvu. Važnije je smisliti plan za bekstvo.

Dok ga je blagonaklono pogledao.

– Mosmane, zaista sam vam zahvalan na upozorenju, ali ne nameravam da bežim.

– Nego? – zinuo je čovečuljak.

– Pa... nameravao sam da ostanem u Kingston Springsu nekoliko dana. Po-

što nisam promenio planove, moram da utvrdim šta Bili Kejv hoće od mene.

Mosman je bio zaprepašćen.

– Ali kako...

– Ono što treba da se desi sutra bolje je da bude danas. To je moj moto i ja ga se dosledno pridržavam. Gde je Bili?

– U salunu... – promucalo je Mosman.

– Dobro. Idem da vidim šta hoće od mene – odvratio je Holidej i izvadio kolt želeći da proveriti da li je magacin pun. Uvežbanim pokretom okrenuo je doboš i žute čaure zasvetlucale su u tami štale. Za trenutak je jedva primetno uzdahnuo: meci su bili loši vesnici i zbog toga se nije osećao najbolje. Možda će jedan od njih doneti smrt Biliju Kejvu. Naravno, ako ne bude imao drugog izlaza.

Metalni zvuk okretanja oroza sledio je Mosmana i konjušara Džimija. Bolje reći, Dokov pokret ih je zbunio i preplašio. Ko je ovaj neobični čovek, pitali su se. Nisu znali nikoga ko je tako baratao revolverom i, što je još važnije, bio tako siguran u sebe i svoje postupke uprkos jasnoj, gotovo vidljivoj pretnji smrću. Stranac u tamnom, elegantnom odelu počeo je da im uliva poštovanje.

Za to vreme Dok je vratio oružje u futrolu i mirno zapalio cigaru. Zatim je prstom dotakao obod šešira i lagano izašao iz štale.

Bio je spreman.

Okolo je vladala tišina, a vedro nebo bilo je neobično jasne, plave boje. Krenuo je napred i bacio pogled prema salunu koji je vrebao otvoren i mračan, kao vrata pakla.

Nastavio je da hoda istim tempom i za nekoliko trenutaka se našao pred

zgradom. Zakoračio je na trem i grupa dokoličara se ćutke sklonila kako bi ga propustila.

Zakoračio je u salun u kome je vladala neobična, preteća tišina.

– Ah, stigao si, pseto! – dočekale su ga reči pune mržnje. – Sada si dolijao! Ovoga puta neće ti pomoći nikakav trik!

Holidej ga je odmerio bez reči.

– Šta si mislio? – nastavio je revolveraš ljutito. – Da se poigraš sa Bilijem Kejvom? Još niko nije mogao time da se pohvali, pa nećeš ni ti!

Dok je i dalje stajao i ćutao.

– Šta ćutiš? – povikao je Bili iznervirano. – Misliš da si prepametan i da možeš da nadmudriš koga hoćeš? Ha, videćemo šta će se desiti kada ugledaš cev pištolja? Znaj da je to nešto više od škljocanja tabakere, varalice.

Dok je kresnuo šibicu i zapalio cigaru. Lagano je odbijao kolutove dima i posmatrao razjarenog protivnika.

– Šta hoćete od mene? – upitao je najzad.

– Hoću da ti vratim milo za drago... Da te vidim na kolenima.

– Uplašenog? – dobacio je Džordžijanac nasmešivši se krajičkom usana.

Bilijevi obrazi se zacrveneše.

– Hoćeš da kažeš da si neustrašiv? Ne pravi se važan, gade nalickani! Igraćeš ti kada ti kuršumi zazuje oko nogu! – odbrusio je preteći, a zatim izvukao pištolj.

Dok se nije pomerio. Rizikovao je, ali je procenio da u slučaju prave opasnosti još ima vremena da potegne. Onda se začuo pucanje pošto je revolveraš povukao oroz i kuršum se zario Holideju

između nogu. Komadi iverja poleteli su svuda okolo, ali Dok je ostao miran.

– Šta je, huljo, praviš se hrabrijim nego što jesi? Sakupljaš poene na moj račun?! Skači kad kažem, pseto!

Još dva hica su se zarila na isto mesto u podu, ali Džordžijanac je ostao nepomičan.

– Pitao sam lepo šta hoćete – ponovio je mirno. – Ako nemate ništa novo da mi kažete, ja idem. Ovde postaje zagušljivo!

– Imam da ti kažem nešto novo! – zurla Bili. – Nešto od čega će ti se kolena odseći. Potegni pištolj!

Dok je već pošao ka stepeništu. No, posle samo nekoliko koraka je zastao jer je začuo zapinjanje oroza iza sebe.

– Ako napraviš još jedan korak, ubiću te! – prodera se Bili. – A ubiću te i ako potegneš pištolj! U svakom slučaju, završio si svoje. Nije trebalo da me izazivaš.

Dok je stajao ruku spuštenih pored tela i jasno osećao kako mu zglob dodiruje dršku kolta. I pored toga nije mogao da ga izvuče, pošto mu je Bilijev revolver bio uperen u leđa. I ma koliko brzo potegao, njegov protivnik je bio u prednosti. Trebalo je samo da pritisne obarač.

– Ja nemam ništa sa vama – kazao je pokušavajući da smiri stvar. – Ne name ravam da se tučem zbog male svađe.

Dok je govorio, nastojao je da što bolje vidi protivnika u velikom ogledalu koje je visilo iznad stepeništa. I bilo je tačno kao što je zamislio: Bili je stajao raširenih nogu sa zapetim pištoljem uperenim u njegova leđa.

– Ali, ja sa tobom imam! Ako se ne okreneš, pucaću!

– A ako se okrenem?

– Pružiću ti malu, sasvim malu šansu. Sačekaću dok prineseš ruku revolveru, a onda ću opaliti.

– To što nameravate nije obračun nego ubistvo.

– Možda i jeste, ali meni je svejedno. Dakle, hoćeš li da se okreneš?

– Šta će reći vaš gazda ako to čuje? Ovakva ubistva ruše ugled!

– Briga me za njega. Ovo je moja lična stvar.

– Ne verujem da biste tako govorili da vas on gleda. A možda baš to i radi.

– Ko? Gazda? – Bili se unezverio i za trenutak skrenuo misli sa svoga protivnika. Naime, još uvek ga je posmatrao, ali je mislio na nešto drugo.

To je Holidej i želeo. Molio je sudbinu za malo Bilijeve nepažnje. I sudbina mu se nasmešila. Naravno, taj „poklon” je munjevito iskoristio, odnosno, skočio iza šanka istog trena kada se salunom prolomio glasan pucanj. U padu je potegao pištolj i onog trenutka kada je dodirnuo pod više nije bio bespomoćan. Mogao je spremno da dočeka neprijatelja koji je potrčao da ga nađe iza šanka i zauvek dokrajči.

Iskusni Džordžijanac se tome nadao i dočekao njegov napad munjevito ispaljenim metkom iz svog „linkolna”. Precizno ga je pogodio među oči i Bili je bio mrtav čim je dodirnuo zemlju, ispalivši pre toga još dva neprecizna hica.

Dok se sada mirno digao sa poda i vratio oružje u futrolu. Obrisao je prašinu sa odela razmišljajući koliko je pre

samo pet minuta bio blizu smrti. Hladnokrvan kao i mnogo puta u sličnim situacijama, naslonio se na šank iza koga je stidljivo izronila Stenlijeva glava. Čim je spazio Holideja, na licu mu se ukaza uzdah olakšanja.

– Uh, dobro je! Mislio sam da vas je Bili poslao na ovaj svet!

– Kao što vidite nije! Mada nisam siguran da je ovde bolje nego tamo.

– Možda ste u pravu. Kada Ambrouz čuje šta se desilo, ovde će nastati pravi pakao! – dobacio je Stenli zamišljeno.

– A šerif? Šta je sa njim? – upitao je Dok. – Ne bih želeo da imam neprijatnosti jer...

– To je moja briga – prekinuo ga je Stenli. – Vi tamo ćutite i klimajte glavom.

– Ako mislite da je to u redu.

– Nego šta. Šerif je u Ambrouzovim rukama, ali ga ne voli. Prihvatiće ono što mu ja kažem i što će svi ovde potvrditi. Ništa ne brinite, postaraću se da budem ubedljiv.

Trenutak kasnije vrata saluna su se otvorila i u prostriju je ušao namrgođeni čovek sa zvezdom na reveru... Brzim pogledom je odmerio prisutne da bi mu se pogled zadržao na Doku. Spustio je ruku na dršku kolta i uputio se ka njemu.

– Šerife – umešao se barmen – ovo je Džon Holms, naš gost. Bili ga je izazvao i pucao na njega čak tri puta tako da nije imao izbora.

Čuvar zakona je promrmeljao nešto nerazumljivo ne skidajući oči sa Holideja.

– Jeste li vi pucali? – upitao je strogim glasom.

– Da – odvratio je Dok mirno.

– Zašto ste pucali?

– U samoodbrani.

– Imate li svedoke?

– Pa... već ste čuli barmena. Uveren sam da će i ostali potvrditi....

– Ko je još video šta se desilo?

Nasuprot Stenlijevom verovanju, mnogi svedoci obračuna ćutke su pognuli glavu. Strah od Bilija Kejva, odnosno od njegovog šefa Itana Ambrouza bio je duboko usađen u svest ljudi tako da je bilo teško osloboditi ga se.

Jer, Itan Ambrouz je bio živ i njegova osveta mogla je stići svakoga ko bi mu se na bilo koji način zamerio. Zato su svi mudro ćutali. Mrzeli su Ambrouza ali su ga se i bojali.

– Ko je videlo šta se desilo? – ponovio je šerif.

Ponovo je ostao bez odgovora.

– Niko... Znači, niko drugi nije video kakao se događaj odigrao – zaključio je čovek sa zvezdom.

– Ja sam videla šta se desilo i posvedočiću da je mister Holms pucao u samoodbrani – začuo se zvonki ženski glas.

Svi su se okrenuli i ugledali Betsi Gilijard koja je lagano silazila niz stepenice. Hodala je lako se njišući u kukovima i koketno gledajući u šerifa.

– Ovakvi prizori nisu prijatni za ženske oči, ali šta ćete... radoznalost je često jača od straha. Čula sam šta se sprema pa sam pošla dole nadajući se da ću možda sprečiti obračun. Na žalost, nisam stigla na vreme ali sam videla šta desilo – kazala je tihim, ali veoma odlučnim glasom.

Šerif ju je sumnjičavo odmerio. Znao je da Betsi nije bila preterano osetljiva

osoba i njena gluma mu sada nije izgledala uverljivo. Ali, pošto je i sam tražio opravdanje za svoje držanje, on je devojčinu priču prihvatio kao istinitu.

– Dobro, ako vi jamčite da je ovaj čovek bio izazvan, onda to moram da prihvatim. Ali, ne zaboravite da ćete sve morati da ponovite pred sudijom. On ima poslednju reč.

– Naravno šerife, ako treba svedočićemo i pred vrhovnim sudom. Što je istina, istina je – prihvatio je Stenli sa olakšanjem.

– Vi se ne udaljavajte iz grada – dobio je šerif Doku, još jednom odmerio sve prisutne i bez reči izašao.

Holidej je ćutke klimnuo glavom. Nije bilo potrebno da bilo šta kaže pošto nije ni nameravao da putuje.

Betsi mu je prišla njišući kukovima.

– Dobro došli u svet živih, mister Holmse.

– I u svet slobodnih... zahvaljujući vama – uzvratio je Dok.

Ona se osmehnu.

– Svetu živih nisu korisni zarobljenici nego slobodni ljudi. Imajte to na umu, mister Holmse.

– Imaću... U stvari, tako nešto bilo mi je na umu kada sam odlučio da ostanem u ovom gradu – dodao je Holidej značajno.

Betsi ga pogleda kroz poluspuštene trepavice. Čudan čovek, nema šta, pomislila je pitajući se koliko taj elegantni stranac zna o njenim planovima.

– Znači li to – šapnuo je barmen – da ste se odlučili?

– Da – odvratio je Dok kratko.

– I da ste se privoleli našem taboru?

– Tačno. Vi čitate ljude kao otvorenu knjigu, dragi moj Stenli.

– U pravi čas – prokomentarisao čovek zadovoljno. – Za kratko vreme biće nam potreban svaki čovek.

Holidej ga upitno pogleda i on počeo da objašnjava – Pre petnaestak minuta, mister Ambrouzu je stigao telegrafski odgovor da se njegova ponuda za kupovinu hotela odbija. Novi vlasnici su prihvatili ponudu boljeg kupca.

– Otkud znate? – začudio se Dok.

– Postoji nešto što se naziva špijunaža – dobacila je Betsi. – I ne koristi se samo u ratu. Osim toga, poštar je naš čovek.

On se nasmeši.

– Vešti ste i to mi se sviđa. Šta mislite da će vaš protivnik preduzeti?

– To niko ne zna – odvratio je devojka zamišljeno.

– Ja znam. Mnogo puta sam sreo ljude kao što je on. Takvi ne ispuštaju zalogaj iz usta ni po cenu života.

– Ambrouz je gramziv, to je tačno, ali...

– Nema tu „ali”. Čim sazna ko je kupio hotel postaće vam smrtni neprijatelj.

– Neće odmah saznati.

– Ali saznaće. A onda... čuvajte se!

– I hoću. Na kraju krajeva, šta mi može. Mene svi znaju i vole...

– Šta vam može... – počeo Dok i onda odmahnu rukom. – Vi kao da niste upoznali ljude kao što je Itan Ambrouz. Ali, ako vi niste, ja jesam i znam da će vam taj čovek učiniti život nemogućim.

– Ne znam da li će moći sada kada je Bili Kejv mrtav.

– Na ovom svetu ima mnogo Bilija Kejva. Stenliju je to savršeno jasno ako vama nije.

– Istina je, Betsi. Za malo novca Itan može da angažuje čitavu četvu revolveraša.

Devojka se lećnu.

– Mi imamo prijatelje – kazala je nesigurno.

– Videli ste ih malopre. Kada je trebalo da kažu istinu, oni su se preplašili i ućutali.

– Šta onda da radimo? Da se povučemo i pustimo Ambrouza da likuje? To predlažete?

– Ne, jer u tom slučaju ne bih bio sa vama. Hoću samo da vam kažem da ste se uhvatili u koštac sa taškoćama kojima možda niste dorasli.

Za trenutak je zavládala tišina. Betsi je nepomično stajala obeshrabrenog izraza lica dok je Stenli potpuno nesvesno brisao glatku površinu šanka.

Iskusno Holidejevo oko shvatilo je situaciju. Naime, desilo se da je već pred prvom preprekom njihovo samopouzdanje popustilo. Znači, moraće da vodi igru potpuno sam, zaključio je. A to mu je u neku ruku i odgovaralo. Zbog svega što se desilo mirno je rekao – No, ne treba klomuti duhom. Tačno je da nam predstoji teška borba, ali u svakoj borbi se može uspeti.

– Hvala na utešnim rečima – odvratila je devojka neraspoloženo. – Svejedno... ako izgubim bitku pevanje mi ne gine. Počecu život ispočetka.

– Tako te volim, Betsi! – obradovao se Stenli, a zatim se okrenuo i došapnuo Holideju – Ako budemo živi da sve

počnemo ispočetka – kazao je, a onda nastavio mnogo tiše. – Mogli bi da popijemo nešto u čast novog saveza. Slažete li se?

– Naravno – odvratila je Betsi. – Nalij nam!

Ispivši piće, mahnula je Holideju i ćutke se uputila u svoju sobu. Dok je laganim pokretom zapalio cigaru i tek što je odbio dim, leptir vrata su se rastvorila i na njima se pojavio novi posetilac. Bio je to prilično elegantno odeven četrdesetogodišnjak u jednoboju sakou, prugastim pantalonama sličnih nijansi, beloj košulji i svilenom prsluku uz čijeg džepa je visio širok zlatan lanac. I šešir i cipele posetioca bili su besprekorni, pa je i slučajni posmatrač mogao da zaključi da se radi o bogatom čoveku.

Čim ga je ugledao, Stenli se uzvrpoljio.

– Oh, kakava čast, mister Ambrouze! Čime možemo da vas uslužimo?

Ambrouz, ponovi Dok u sebi. To je, dakle, nekrunisani kralj Kingston Springsa!

– Nemam običaj da pijem pre podne – odvratio je novi posetilac prilazeći – ali kada sam već tu, onda mi naspri jedan viski – dodao je sa interesovanjem odmevajući Holideja. – Šta se ovde događa, prijatelju? Čujem da je bilo burno.

– Pa... – počeo da oteže Stenli sipajući mu viski – Bili je potegao oružje ali... nije imao sreće.

– Da. Čuo sam. Sreće ste imali vi, ako se ne varam. Sreće ili nečeg drugog – kazao je Ambrouz obraćajući se Doku.

– Tako nekako – odvratio je Holidej nezainteresovano.

No, Ambrouz nije odustajao.

– Dozvolite da se predstavim – rekao je učtivo. – Zovem se Itan Ambrouz, ovdašnji sam bankar i poslovni čovek. Kako sam obavešten, imam čast sa gospodinom Holmsom.

– Dobro ste obavešteni.

– Ne baš sasvim.

– A šta vam nedostaje?

– Pa, recimo... ne znam zbog čega ste se sukobili sa Bilijem Kejvom.

– Bio je drzak prema jednoj dami. A ja to ne volim da vidim...

– Cenim vaš smisao za kavaljerstvo, ali mi je ipak čudno što ste rizikovali život zbog jedne kafanske pevačice. Ma koliko da je lepa... – dodao je smešeći se.

Dok ćutke slegnu ramenima.

– Znate šta, sklon bih bio da odobrim postupak... – nastavio je Ambrouz oprezno – da nije u pitanju moj čovek.

– Cenim vaš smisao za ulogu zaštitnika – odvratio je Dok imitirajući njegove malopredašnje reči – ali sada je kasno jer je stvar završena. Više ništa se ne može popraviti.

Na Ambrouzovom licu pojavilo se nešto što je ličilo na osmeh zadovoljstva.

– Vi ste, kako mi se čini, razuman i praktičan čovek – rekao je merkajući Holideja ispod oka. Zato sam pomislio da bi mogli naći zajednički jezik, mister. Čini mi se da imamo istovetne sklonosti i slične poglede na svet.

Kao i uvek u takvim situacijama, Dokovo lice je bilo poput neprozirne maske. Iako zbunjen ovako čudnom reakcijom, Ambrouz je nastavio – Mogli bismo napraviti neku vrstu saveza – kazao je naglašavajući svaki reč.

– Na primer? – dobaci Dok suvo.
 – Pa... pošto smo ljudi istog kova, možemo da se udružimo. Kada se spoje vaša spretnost i moj ugled i moć, obojica bismo mogli profitirati. Iskreno, potrebni su mi hrabri i vešti.

– A šta vam govori da su meni neophodni bogati i moćni poput vas?

Ambrouz se iznenađeno trže.

– Svakome je potrebna potpora moćnih ljudi – odvratio je.

– Ja sam usamljeni vuk i oslanjam se na sopstvene snage.

– Stvar shvatanja. Istina, usamljeni vuk često ščepa bolji i veći plen, ali zato mnogo više rizikuje.

– To mi ne smeta. Rizik je moje zanimanje.

U Ambrouzovim očima sevnu pritajena mržnja.

– Znači li to da odbijate moj predlog?

– Da. Savez znači i obaveze, a ja volim da radim ono što mi je volja.

– Imaću to na umu... dok nam se interesi ne sukobe – dobacio je Ambrouz ispijajući viski. – Do viđenja, mister Holmse!

– Do viđenja, mister Ambrouze.

Holidej je odbio kolut dima i ispratio ga pogledom sve dok se nije razbio u tanke pramenove. Tako nije obratio pažnju da Stenlijevo zabrinuto, gotovo uplašeno lice.

III

Peščanom pustinjom koja se prostirala dokle god pogled dopire kretala su se trojica jahača. Njihovi iscrpljeni konji išli su lagano, umornim korakom,

jedva podižući noge iz mekanog peska. U jednom trenutku poslednja životinja je posrnula, jedva se zadržavajući da ne padne.

– Prokleta mrcina! – zaurao je konjanik. – Još će me ostaviti da crknem u ovoj pustoši!

– Kako si ga terao, dobro je izdržao i ovoliko! – dobacio je drugi. – Uostalom, ni ja nisam u boljem položaju. I moj konj se jedva drži na nogama.

– A nemamo više ni kapi vode da ih osvežimo.

– Kakav maler! Potera nam je za petama, a sada još i ovo!

– Da nam nisu za petama ništa od svega se ne bi ni dogodilo.

– Ah, do vraga! Ti si kriv pošto si me dovao ovamo, drugar!

– Stvarno? A ko te je terao da pođeš? Mogao si da ostaneš u Ramoni.

– Dosta svađe vas dvojica – javio se treći jahač dubokog, pomalo promuklog glasa. – Ako mislite da je prijatno slušati vašu prepirku onda se varate. Nismo mogli ostati u Ramoni jer bi brzo dospeli u „mirnu hladovinu“ zatvora, a onda... verovatno na vešala.

– Kako su nas samo otkrili?

– Smešno pitanje – odvrati čovek promuklog glasa, očigledno najstariji i najprisebniji. – Kada čovek nema sreće onda se dešavaju takve stvari. Da Ripli nije ostao pred bankom sa džakom punim novca sve bi bilo drugačije.

– Bilo kako bilo, u očajnom smo položaju – ljutito dobaci bandit čiji je konj posrnuo. – Ako se ne desi neko čudo, sigurno ćemo se njhati na vešalima.

– Janger, Janger, koliko god da si dobar kada nekog treba ucmekati, isto toliko si slabić kada dođeš u škripac!
– prekinuo je njegovo jadikovanje pribrani bandit.

– Lako je tebi da tako govoriš, Takere. Ne znam na koji način, ali konj ti je tako svež kao da si mu davao specijalno sledovanje vode.

Taker Longli je ostao ozbiljan, ali je osetio unutrašnje zadovoljstvo. Naravno, ogorčeni Janger nije ni sanjao da je pogodio pravu istinu. Naime, dok je sinoć bio na straži, Taker je krišom uzeo nekoliko decilitara vode iz čaturica druge dvojice pajtaša i napojio svog konja. Ma koliko je bila mala, voda je dala životinji dodatnu snagu pa je sada izgledala mnogo bolje nego Jangerova i Rodžerova.

– Gluposti! – povikao je namerno, hitro odmahajući rukom. – Ovaj konj je jednostavno otporniji od tvoga!

– Uh! – povikao je Janger ljutito pošto se baš u tom trenutku konj skljkao pod njim. – Ipak je pao, mrcina!

– Sjaši i produži pešice, daj mu da se malo odmori.

– Pa da nas potera stigne! – dobacio je Rodžer. – Ja ne usporavam.

– U redu, radi kako hoćeš. Mislio sam da treba da se držimo zajedno, ali ako želiš na svoju stranu, slobodno idi. Samo... ne verujem da ćeš stići daleko.

– Do vraga sa mrcinama! – izdrao se Rodžer. – U redu, usporićemo, ali kada se budemo peli na vešala tražiću da ja budem poslednji.

– Možda nas neće ni vešati – promrmljao je Taker.

– Samo ti sanjaj, drugar. Obesiće nas, nego šta drugo.

– Ako nas uhvate!

– A šta će drugo nego da nas uhvate?

– Možda i neće – izustio je Taker lukavo se smešeći.

Janger i Rodžer ga u čudu pogledaše.

– Šta ti je? Zar ti je sunce udarilo u glavu?

– Nije. Ako vidite ono što ja vidim, onda vam je jasno.

Banditi pogledaše u tom pravcu.

– Ja ne vidim ništa – kazao je Rodžer.

– Ni ja.

– To znači da niste dalekovidni kao ja. A da jeste, videli bi nekoliko indijanskih vigvama. – Dakle, jeste li shvatili? – dobacio je posle kratke i značajne pauze.

Rodžer i Janger se značajno pogledaše.

– Da... shvatili smo. Ali... oni nam neće dati konje.

– A ko kaže da ćemo ih pitati? Jednostavno ćemo uzeti ono što nam treba.

– Onda hajdemo.

– Pustite mene da govorim – kazao je Taker. – Silu ćemo primeniti samo ako se budu opirali.

– Vraga! Najbolje bi bilo da ih sve odmah likvidiramo!

– Pusti to meni! A sada podimo pošto nemamo vremena na pretek!

Pola sata kasnije, više posrćući nego hodajući, Rodžer i Janger su stigli do indijanskog logora predvođeni Takerom čiji je konj još uvek izdržavao na suncu. Stigavši do šatora od bivolje kože, ispred onog najvećeg su zatekli starog Indijanca koji je mirno sedeo i pušio lulu. Pred drugim šatorom se igralo ne-

koliko dečaka i devojčica, dok je malo dalje jedna Indijanka pekla hlepčice. Iako u blizini nije bilo više nikog, banditi su znali da ih iz šatora vrebaju mnoge radoznale oči.

– Manitu je otac svih duša između dve velike vode – pozdravio je Taker Indijanca.

– Haug! – otpozdravio je stari ne pomerivši se.

– Ovim putnicima su potrebni odmorni konji i sveža voda – nastavio je Taker i pokazao na Rodžera i Jangera. – Platiće dobro.

– Pustinja je siromašna vodom, a crvena deca Manitua konjima. Bledoliki traže ono čega nema – odgovorio je stari Indijanac posle kratkog ćutanja.

– Deca Manitua sele svoje domove. Oni pustinju ne preleću krilima. Za teret su potrebni konji.

– Žene Sijuksa jake su kao tovarni konji. One nose teret.

– Hm... – progundao je Taker sumnjičavo. – Možda žene Sijuksa zaista nose teret ali one nemaju kopita. Ovo je trag konjskih kopita, a ne ženskih nogu, stari lažljivče – dobacio je bandit pokazujući otiske kopita u pesku.

– Mala Vidra je rekao. Bledoliki mogu poći svojim putem.

– Šta, mrcino, zar... – počeo je Rodžer, ali ga je Taker prekinuo.

– Smiri se, drugar! Stari sigurno ima neki adut u rukama. Pravite se kao da odlazimo – šapnuo je, a onda se okrenuo prema Indijancu. – Dobro, kada Mala Vidra kaže mi ćemo otići. Sada znamo da Sijuksi nisu gostoljubivi – dodao je i okrenuo se kao da želi da nastavi put.

Ćutke i nevoljno, Rodžer i Janger su pošli za njim. U trenutku kada su se našli pored dece koja su se igrala pred vigvamom, Taker je skočio iz sedla, zgrabio dvojicu dečaka i gurajući ih ispred sebe naprosto uleteo u šator. Njegovi pratioci zaprepašćeno su zastali ne znajući kako da reaguju.

Našavši se u vigvamu, Taker je izvuкао revolver i uperio ga u dve postarije žene i trojicu mladih ratnika koji su se tamo našli. Sada je u rukama imao šestoro talaca.

– Rodžere! Janger! Dodite ovamo! Da vidite kakve krasne tovarne konje sam našao!

Dvojica bandita su podigla prednje krilo šatora i ušli unutra zadovoljno se cereći.

– Gle, tovarni konji uopšte nisu loši! Hm, mudar si ti čovek, Takere! – zagalamio je Rodžer trijumfalno.

Taker Longli se zadovoljno osmehnuo.

– Mala Vidro! – povikao je. – Da li me čuješ? Ili uši treba da ti pročiste jauci žena i dece Sijuksa?

– Bledoliki sikće kao guja ali ga Mala Vidra čuje.

– To je dobro. Dakle, ovde imam šestoro dece Manitua. Daj nam za njih mešinu vode i tri dobra konja pa ćemo ih pustiti. Ako se to ne desi, vigvami Sijuksa čuće pesmu tužbalicu.

– Deca su najveće blago koje Sijuksi imaju. Dobićete konje i mešinu vode.

– Pošalji nekoga da ih dovede. Hoću da konji budu ovde dok dva puta izbrojim do pedeset. I izaberi najbolje!

– Požurićemo!

Posle nekoliko minuta jedan mladi Sijuks trčeci je doveo tri odmorna konja. Držeći dvoje dece ispred sebe Taker je izašao pred šator.

– Skinite sedla sa naših konja i osedlajte ove odmorne.

Sijuksi su poslušali bez reči.

– Napojte naše konje napunite čaturice vodom. Nema smisla da ih ostavljamo.

I to je bilo urađeno brzo i bez reči.

– Rodžere, Janger, izađite napolje! – pozvao ih je Taker i oni su se trenutak kasnije stvorili iza njega.

– Sada me slušajte. Popnite ovu decu u sedla ali tako da budu ispred vas. Ako bilo ko od Sijuksa nešto pokuša, odmah ih ubijte! – naredio je ledenim glasom.

– Bledoliki mogu biti mirni – dobacio je starac ledeno. – Niko neće ništa pokušati. Nije potrebno da nam uzimate decu.

– Samo želimo da budemo sigurni. Kada se udaljimo van puškometa, pušćemo ih.

– Bledoliki nemaju srca kao ni pre-rijski vukovi. Neka idu što pre i neka nam Manitu podari sreću da ih više ne vidimo.

– I biće tako, mumijo uštavljena! – zacerekao se Janger.

Svi su se nasmejali i poterali indijanske konje za kojima su išli njihovi, nahranjeni i napojeni. Taker je sačekao da se njegovi drugovi malo udalje, a onda se bacio u sedlo i odjurio. Posle nekoliko stotina metara pustili su male Sijukse, a zatim poterali konje u galop.

Sada su bili sigurni da će umaći poteri.

Tako se i desilo.

Naime, kada je dva sata kasnije potera stigla do logora Sijuksa, dočekala

su ih namrgođena lica Indijanaca kao i saznanje da su banditi otišli. Bilo je izvesno da će odmorni konji učiniti svoje i da će ih bilo kakva potera teško stići. Najviše što su mogli da učine bilo je da za beguncima pošalju poternicu u nadi da će ih ipak ščepati ruka nekog energičnog šerifa.

IV

Dva sata kasnije, trojica ljudi odmara la su se u hladu bukve čije su moćne lisnate grane bile idealan zaklon od toplote podnevnog sunca. Bili su to begunci Taker Longli, Vins Janger i Rodžer Fos. Iako su se iz poslednje avanture srećno izvukli, na licima im se ipak ogledalo nezadovoljstvo.

– I šta sada? – upitao je Rodžer odbacujući opušak. – Šta ćemo da radimo?

– Prvo da sagledamo položaj u kome smo, a onda da pravimo planove – odvratio je Taker. – Pre svega, mislim da smo dovoljno odmakli i ubeđen sam da više nemamo razloga za bekstvo. Ramona je na pet dana jahanja, a Čapel Hil je još dan dalje. Siguran sam da možemo da budemo mirni.

– A telegraf? – upitao je Rodžer.

– To je nešto drugo. Poternica će stići, ali bez fotografija. Opis ne mora da bude tačan, jer nas osim blagajnika niko nije jasno video. To nam daje šansu da u gradu nađemo nekog zaštitnika i prita- jimo se dok stvar ne padne u zaborav.

– Mislim da bi to bilo dobro – složio se Janger.

– Zbog toga treba otići u grad i izvideti situaciju – složio se Taker. – Mislim da bi bilo najbolje da ja pođem.

Dvojica bandita se složiše.

– Dobra ideja – dobaci Rodžer kratko.

– Ne bi bilo loše da nabaviš malo duvana – podsetio ga je.

– I nešto za klopnu – dodao je Janger.

– U redu. Biće kako kažete – složio se Taker Longli, hitro ustao i bacivši se u sedlo, krenuo prema Kingston Springsu. I dok se udaljavao od mesta na kome je ostavio dvojicu saučesnika, glavom su mu prolazile svakakve protivrečne misli. Mogao je jednostavno da nastavi put i svoje „prijatelje” prepusti njihovoj sudbini. Za to su postojala bar dva dobra razloga. Prvo, kao pojedinac bi se lakše snašao i bio manje upadljiv. Čuvari zakona će pomnije motriti na trojicu nego na jednog nepoznatog, čak iako poternica ne bude sadržala njihov tačan opis. S druge strane, budući da su nesposobne šeprtlje, Rodžer i Janger će brzo pasti nekom šerifu u ruke, a onda će njegov identitet biti otkriven. Dakle, hteo ne hteo, moraće da povede računa o njima.

Svako zlo ima svoje dobro, zaključio je. Moraće nešto da smisli dok ne dođe do grada. Malo je usporio pokušavajući da sredi misli.

Izgleda da mu je slučaj išao na ruku. Naime, iz pravca Kingston Springsa začuo se topot konjskih kopita i malo kasnije iza jednog šumarka pojavio se konjanik koji se približavao jašući bez žurbe.

Taker je za trenutak je zaustavio konja i osmehnuo se. Na pamet mu je pala

interesantna ideja koja mu je izmamila osmeh. Nalazio se sam, iza zaklona, a svuda okolo dokle god je pogled dopirao nije bilo ni žive duše. Prema tome, mogao je da opljačka ovog neznanca. Bila bi to savršena pljačka, događaj bez svedoka. Da, učiniće baš to.

Lagano je sjahao, vezao konja za drvo i izvadio vinčesterku. Strajao je mirno i čekao...

Posle nekoliko minuta konjanik se približio na nekih stotinak metara od mesta zasede i Taker je mogao dobro da ga osmotri. Bio je to čovek srednjih godina, odeven u pristojno građansko odelo sa polucilindrom na glavi i satom čiji je lanac visio iz džepa na prsluku. Na prvi pogled odavao je utisak sitnog trgovca ili nekog službenika sa redovnom pristojnom zaradom.

Odlično, obradovao se Taker. Ovakvi su obično kukavice, a nose sa sobom bar po nekoliko dolara.

– Stoj! – povikao je posle nekoliko trenutaka.

Konjanik se trgao i pogledao prema žbunju, a zatim učinio pokret kao da želi da potera konja u trk.

– Stoj kad kažem! – dreknuo je bandit ponovo i sjajna cev „vinčesterke” promolila se kroz lišće. – Držim te na oku!

Čak iako je imao nameru da pokuša bekstvo, neznancu je brzo odustao. Metak bi bio brži od konja i on glasno uzdahnu. Klonulim pokretom zategao je vodice i zaustavio se.

– Tako te volim, stari moj – dobacio je Taker cinično. – A sada izvadi novčanik i baci ga na travu! Naravno, bez ikakvih trikova!

Putnik je za tren nabrao čelo, a onda zavukao ruku u unutrašnji džep i bacio novčanik na zemlju.

– Imaš li nešto od vrednosti?

Čovek je ćutke odmahnuo glavom.

– Pazi, ja ću sve da proverim! I dobro se drži ako si slagao!

– Nisam slagao, ali ćeš ti požaliti zbog ovoga kada mister Ambrouz sazna da si opljačkao jednog od njegovih ljudi.

– Briga me za tvog mister Ambrouza!

– Sada možda nije, ali će uskoro biti. Jer, novac u novčaniku je njegov!

– Novac je novac, drugar, i uopšte mi nije važno kome je pripadao. Sada je moj! Hajde sjaši i okreni mi leđa!

Konjanik je zatreptao očima, a glas je počeo da mu poigrava.

– Zar... zar hoćeš da me ubiješ?

Bandit se iscerio.

– Glup si, čoveče. Zar ne shvataš da ti spasavam život? Neću da me vidiš i tako dođeš u iskušenje da me prijaviš šerifu. Da sam hteo da te ubijem, učinio bih to odmah. Kao što vidiš, ja sam čovek meka srca. Treba mi samo novac. Hajde, požuri! Sjaši, stavi ruke na potiljak i okreni mi leđa.

Zbunjen i pomalo uplašen, čovek je ćutke poslušao. Taker je izašao iz zaklona sa uperenom puškom. Motreći ispod oka na svog zarobljenika, jednom rukom je digao novčanik i iz njega izvuкао svežanj zelenih novčanica. Spazivši novac, otegnuto je zviznuo.

– Oho! Pa ovde ima bar dvesta dolara! Ko bi rekao da pacov kao ti ima toliko novca!

– Rekao sam da novac nije moj već mister Ambrouzov.

– Utoliko gore po njega. Nije trebalo da poverava pare tako nesigurnom čoveku. Ali, ja sam ispravio tu njegovu grešku. Sada je lova u sigurnim rukama – nastavio je da se podsmeva bandit zvlačeći prste u novčanik. U jednom trenutku iz sporedne pregrade je izvuкао posetnicu, ovlaš je pogledao a onda se vidljivo trgao.

– Truman Bardli... – promrmeljao je čitajući. – Hm... otkud ti ovo?

– To je moja posetnica.

– Tvoja? – Taker je začutao kao da nešto premišlja, a onda prišao opljačkanom. – Poznavao sam jednog Trumana Bardlija ali ne može biti da si ti taj... – dodao je prilazeći, a onda okrenuo iznenađenog čoveka koji je još uvek stajao spuštene glave i skrštenih ruku.

– Truman!! – povikao je osmotrivši svoju žrtvu. – Da li je to moguće?

– Takere! – zaprepastio se čovek. – Otkud ti ovde?

– Ha, kada sam te poslednji put video, nosio si bradu i drugačije odelo – kazao je bandit. – Ovakvog te ni u snu ne bi prepoznao – dodao je pljesnuvši nekadašnjeg poznanika po ramenu.

– A ja tebe bih. Skoro se uopšte nisi promenio. Čak se i baviš istim poslom.

– Hm... – promrmeljao je Taker zlovoljno. – Nije baš tako. Ovo sa tobom je slučajno, onako uzgred.

– U škripcu si, zar ne? Hajde, priznaj starom prijatelju, neće ti pasti kruna sa glave! Video sam te i u težim situacijama.

Bandit se namršti.

– Iskreno rečeno, imao sam nekih neuspeha.

– Banka u Čapel Hilu, je li? Znam, znam, čuo sam za to. Stigle su i poternice, stari moj. Nije baš prijatno, zar ne? Hm... sada mi je nešto palo na pamet. Možda bi to za tebe bilo pravo rešenje.

Ovaj živnu.

– Šta imaš na umu?

Truman Bardli se nasmeja.

– Šta misliš, kuda sam pošao sa tim novcem? – upitao je pokazujući na novčanice koje je Taker još uvek držao u ruci. – Krenuo sam da unajmim dvojicu revolveraša! Jedan od njih bi mogao da budeš ti.

– Ja? Na žalost, nisam sam.

– Pa koliko vas je?

– Ja i još dvojica.

– Trojica? A Ambrouzu trebaju dva vešta čoveka. Znači, jedan mora da otpadne.

– Ne mora! – dobaci Taker brzo. – Hm, znam kako ćemo. Koliko ti je Ambrouz rekao da ponudiš?

Bardli lukavo zažmiri.

– Dvadeset i pet dolara nedeljno, stan i hrana.

– Ne laži! Zašto ti je onda dao ovoliki novac?

– Ne lažem, časti mi! Istina je što ti kažem.

– Bardli, Bardli, ti si nepopravljiva bitanga. Kada bi mogao, prevario bi i rođenog oca. Ali, dobro, neću ti uzeti za zlo staru slabost iako mi se ne sviđa što blefiraš starog prijatelja.

Bardli je zaustio nešto da kaže, ali ga je Taker ućutkao pokretom ruke.

– Tih dvesta dolara su dvonedeljna plata za dvojicu ljudi. Svakome po pedeset dolara nedeljno, jeli tako?

E, vidiš, predložiću ti nešto. Da ja uzmem pedeset dolara nedeljno, a mojim ortacima dam po dvadeset i pet. Ambrouz će platiti dvojicu, a dobiće tri čoveka. Važi?

– Gle, to i nije tako loše! A da li će ortaci pristati?

– Pristaće kada vide lov, a ja im objasnim o čemu se radi.

– Dobro, samo vrati pare ovamo. Ambrouz je gazda, a ja još uvek ne znam da li će on pristati.

Bandit se isceri.

– Ti kao da me ne poznaješ, Bardli. Što Taker Longli ščepa, to više ne vraća – odvratio je stavljajući novac u džep od košulje. – I nemoj da se brineš. Za male para tvoj gazda će dobiti tri čoveka od akcije, a ti pohvalu što si nas našao.

– Otkud znaš da će biti tako? Uostalom, ko zna koliko vi vredite?

– Ne izvodi. Znaš da nisam kukavica i da sam vešt na pištolju. Brzo potežem i nikada ne promašujem.

– Ali, nisi prva klasa.

– Prva klasa se ne dobija za pedeset dolara nedeljno. Uostalom, ko kaže da ja ne pripadam njima? – ljutnu se Longli.

– Pa... ne znam ni sam. Ambrouz nije naivan i nisam siguran...

– Nemoj da kukaš! Ti nas predstavi kao svoje prijatelje, a ostalo je moja briga! Vreme će pokazati šta vredim.

– Dobro kad si navalio. Ali ne zaboravi da ćemo svi proći loše ako gazda zaključa da sam doveo pogrešne ljude...

– To je moja briga – odvratio je Longli odlučno. – Nego, hajdemo do mojih pajtaša, pa onda u grad. Jedva čekam!

V

Jedan čas kasnije, grupa konjanika se približavala Kingston Springsu. Pošto je bilo rano popodne, na ulicama je bilo malo sveta što je Bardliju sasvim odgovaralo. Iako je Ambrouzova kuća bila na uzvišenju iznad grada, banditu je bilo drago što nema mnogo sveta. Jer, iskustvo i opreznost govorili su mu da opasnost vreba sa svih strana.

Pošto su stigli pred kuću, Bardli je dobio stražaru:

– Kesidi, javi mister Ambrouzu da sam stigao.

– Gazda se odmara. Znaš da ne voli da ga uznemiravamo posle ručka.

– To znam, ali ipak pokušaj. Ovo će ga interesovati jer...

– U redu, Bardli, uđite unutra! – čuo se glas iz kuće. – Budan sam i sve sam čuo. Hajde da vidim koga si mi doveo.

Bat čizama na tremu jasno je odjeknuo u popodnevnoj tišini. Četvorica ljudi popela se na trem i zakoračila u hladovito predvorje gde ih je dočekao Ambrouz. U polutami spuštenih žaluzina, crte njegovog lica izgledale su mnogo oštrije, a zelenkaste oči sijale su se u polutami kao oči mačke.

– Sedite, gospodo – kazao je odmerenim glasom. – Stolica ima dovoljno, iako vas ima nešto više nego što sam očekivao.

– Utoliko ćemo biti korisniji... za isti novac – dobio je Taker spremno.

– Onaj napad na banku u Čapel Hilu je njihov poduhvat – kazao je Bardli.

Ambrouz se namrštio.

– Po tome kako su ga izveli ne bih rekao da zaslužuju visoku cenu, odnosno, pare koje sam ti dao.

– Ja sam za akciju, mister Ambrouze. Čapel Hil je naš peh, ali isprobajte nas i videćete da se niste prevarili.

Ambrouz ga je ozbiljno odmerio.

– Ja mogu da se prevarim samo jedanput. Druga šansa vam se neće pružiti.

– Slažem se. A šta treba da radimo?

– Sve!

– Uključujući i... – Taker je rukom napravio pokret prstom kao da puca iz pištolja.

– Da, naravno.

– Za ovakve stvari pedeset, odnosno dvadeset pet dolara po osobi nije mnogo.

– Niko vas ne tera da prihvatite.

Taker se osmehnuo.

– Harvi Kanton bi za taj posao uzeo dve stotine nedeljno.

– Ali, Harvi je Harvi, a vi ste vi. Uostalom, ako budem zadovoljan možda ću vam povećati platu. A sada da se dogovorimo o poslu.

– Zato smo tu.

– Dobro. Dakle, večeras ćete sići u grad i napraviti malo gužve u salunu. I pazite da neko ne bude ozbiljnije povređen. Za početak će biti dovoljno nekoliko ćuški ili nešto malo više. Upotreba oružja isključena!

– A koga treba da izlupamo?

– Bilo koga. Nije važno koga odaberete, važno je da preplašite ljude tako da počnu da izbegavaju salun.

– U redu, samo ćemo „protresti” jednog ili dvojicu radi upoznavanja.

– Još nešto... – prisetio se Ambrouz.
 – U salunu će se, verovatno, naći i jedan crnomanjast, vitak čovek plavih očiju, odeven u elegantno odelo. Izbegavajte sukobe sa njim.

– Kako god naredite.

– Dobro, za sada je sve dogovoreno. Još nam ostaje da nazdravimo za srećan početak – rekao je Ambrouz vadeći iz ormara flašu viskija i pet čaša.

Banditi su sjajem u očima pratili svaki njegov pokret. Jedva čujno su odahnuli kada je Ambrouz podigao čašu i očima im pokazao da oni isto učine.

– Za zajednički uspeh! – poželeo je „gospodar” Kingston Springsa.

Ćutke su posegnuli za čašama i viski je u trenu nestao.

Tog popodneva Kingston Springs je zaplovio u burne vode.

VI

– Mister Holmse! – pozvao je barmen Doka koji je upravo sišao. – Dodite ovamo da čujete šta kaže Oven! – dodao je vatreno.

Holidej ga odmeri.

– Mora da je u pitanju nešto važno kada ste se tako uzvrpoljili.

– Jeste, da znate da jeste. Hajde, Oven, ponovi ono što si meni rekao.

– Dobro. U stvari, do ovoga ne bi ni došlo da nisam išao da pronađem gde jedna od mojih kokošaka...

– Skrati, Ovene – opomenuo ga je barmen.

– Evo, evo, odmah ću reći glavno. Tražio sam gnezdo u šikari blizu Ambrouzove kuće i slučajno spazio četvoricu konja-

nika kako ulaze u dvorište. Jedan je bio njegov poslušnik Truman Bardli, a ostali... ličili su mi više na neke preispoljne bitange nego na opasne revolveraše.

– Znači, ne poznajete ih?

– Tako sam pomislio, ali ipak...

– Šta je u pitanju, Ovene?

– Mislim da je to ona trojka koja je opljačkala banku u Čapel Hilu.

Holidej nabra čelo. Ako je tačno što Oven kaže, onda nije trebalo očekivati ništa dobro. Naime, Ambrouz je krenuo u akciju mnogo ranije nego što je on sam očekivao. Ako su revolveraši već stigli, onda ih je morao pozvati bar nekoliko dana ranije. Ili se radi o čudnoj slučajnosti...

– Jeste li sigurni da su baš oni u pitanju, Ovene?

– Jesam! Opis se apsolutno slaže!

Holidej se zamisli: trojica revolveraša, gramzivi Ambrouz, ljupka pevačica koja se pošteno trudi da nešto stvori. Stvari se komplikuju, pomisli. A kada je došao u Kingston Springs želeo je samo da se odmori. I šta desilo? Sudbina je umešala svoje prste i uvukla ga u još jednu avanturu. I sada nije imao kuda...

– Ako je tačno da su kod Ambrouza došli revolveraši, onda možemo očekivati da ih uskoro vidimo i ovde – rekao je.

Stenli se zablenuo u njega.

– Ovde? Šta će ovde?

Dok je zamišljeno pogledao kroz prozor.

– Ambrouz je dobio telegram da je njegova ponuda za kupovinu hotela odbijena. Ako logički rezonuje, a po svemu sudeći nije glupak, na osnovu odbijanja

će zaključiti da postoji još neko ko je zainteresovan za hotel, a taj neko je dao veću cenu.

– Sigurno će zaključiti nešto slično – složio se Stenli.

– Za njega, u krajnjoj liniji, nije ni važno ko je vlasnik ako to nije on. U svakom slučaju, boriće se protiv njega i svih onih koji mu služe.

– To neće valjati.

– Neće. Na meti ćete biti vi, ja i još mnogi drugi.

– Pa... ne mogu reći da tako nešto nisam očekivao...

– Da, to vam verujem. No, na meti će biti i posetioci što je mnogo opasnije. Imam osećaj da ti ljudi koje je angažovao nisu neka naročita klasa. Pre će biti da su unajmljeni za tuče, maltretiranja i slično. Nisam siguran, ali slutim da je to u pitanju.

– Ako su vaše slutnje tačne, brzo ćemo videti kakavi su.

– Čak više nego što mislite – umešao se Oven. – Čini mi se da upravo dolaze!

Holidej i Stenli se okrenuše. I zaista, za nekoliko trenutaka u salun su banula trojica ljudi i odmah sa ulaza bahato zagalamili.

– Gazda, tri viskija! – proderao se Rodžer.

Stenli je pohitao da ih usluži i pred trojicom neželjenih gostiju našle su se čaše pune viskija koje su oni iskapili bez reči.

Taker je platio i pogledao Rodžera.

– Još jednu rundu. Ja plaćam.

Stenli je ponovo bio brz kao munja. No, ovaj put banditi nisu ispili piće odjednom, već su samo malo otpili, naslonili

se na šank i počeli da odmeravaju prisutne goste. Iako je bilo prilično rano, u salunu se muvalo dosta ljudi. Neki su tiho pričali među sobom dok su drugi jednostavno pili i ćutali.

Holidejih je motrio ispod oka očekujući trenutak kada će početi sa provokacijama. Slutio je nepravilike, ubeđen da će se dogoditi nešto neprijatno.

I zaista, nije morao dugo da čeka.

Na vratima saluna pojavio se mlad čovek u građanskom odelu, verovatno jedan od gradskih neženja, usamljenik koji je zaboravljao sve svoje brige slušajući i gledajući Betsi Gilijard. Njegovo ozareno lice odavalo je radost zbog zadovoljstva koje ga je te večeri očekivalo.

Nesrećnik nije ni slutio šta ga čeka. Jer, čim se pojavio na vratima Taker je namignuo Jangeru koji je kratko klimnuo glavom i zlorado se osmehnuo. Još uvek držeći čašu u ruci naslonio se na šank i kada je čovek prolazio pored njega, hitro je pružio nogu i sapleo ga.

Mladić je poleteo napred i jedva se uzdržao da ne padne. Razljućen Jangerovim postupkom, ljutito je opsovao.

– Hej, šta pružaš kopita da čovek slo-mi vrat!

– Oh, vidi ti njega – dobacio je bandit iskrivivši usta u zlorad osmeh. – Trapavko ne pazi kuda ide i napravi štetu, a onda još i napada drugoga.

Čovek ga zabezeknuto pogleda.

– Ko je trapavko? Pa ti si me sapleo! Pružio si nogu kada sam prolazio i ča-sna reč ako to nisi učinio namerno.

Janger se ispravi i odloži čašu na šank.

– Ne samo da si mi prosuo pola viskija, nego me još vređaš i ponižavaš pred svedocima! Vins Janger to nije dozvolio nikome, pa neće ni tebi! Ali, da pođemo od početka. Prvo da platiš viski – procedio je.

– Nisam ti ga prosuo, pa neću ni da platim!

– Tako znači? Napraviš štetu i onda nikom ništa! Misliš li da će ti to proći? Ah, žutokljunče, ljuto se varaš! Kod Vinsa Jangera tako nešto ne prolazi. Zato plaćaj viski ili ću te prebiti!

– Daltone, nemoj da upadaš u zamku...

– počeo je barmen, ali ga je Taker učutkao pokretom ruke. I pre nego što je zbunjeni čovek shvatio šta se dešava, bandit mu je prišao i pogodio ga pesnicom u bradu. Od udarca Dalton se zateurao i udario glavom o zid.

– Hoćeš li platiti viski ili da te prebijem?

– Rekao sam da neću! – opirao se Dalton.

– Hoćeš, huljo mala! – proderao se Janger i još jednom tako snažno udario protivnika koji je skoro pao.

Holidej je stajao u prikrajku i mirno pratio šta se događa. Smatrao je da još nije vreme da se umeša i tako otkrije karte. Pored toga, primetio je da ga nasilnici svaki čas odmeravaju ispod oka, što je značilo da im je Ambrouz skrenuo pažnju na njegovo prisustvo. Baš zato je želeo da što duže ostane po strani i, ako je to moguće, vidi šta galamdžije žele ovim da postignu.

Likujući zbog nemoći posmatrača, Janger je prišao Daltonu i uhvativši ga za revere, dovukao ga do šanka. Od-

mah zatim zadao mu je dva udarca u pleksus od čega se jadnik presamitio i izgubio dah.

– Plaćaš li viski ili treba još da te ubeđujem? – promrmljao je bandit podsmešljivo.

– Ni...sam ja pro...suo... – grcao je izudarani Dalton, još uvek čvrst u nemoćnom otporu.

– Što si ti neki tvrdoglav čovek! – prasnuo je Janger nezadovoljno i još jednom tako snažno odalamio mladog čoveka da se ovaj kao klada srušio na pod i ostao da leži u nesvesti.

– Oho, ho, ovaj je u nesvesti! – nastavio je bezobrazno i okrenuo se prema Stenliju, očajnom zbog bezdušnog zlostavljanja nevinog gosta. – Daj čašu vode.

Barmen je pokupao da smekša stvar.

– Ako je do viskija, mister, neka piće ide na moj račun jer...

– Ne brbljaj! – presekao ga je Taker ledenim glasom. – Ovo je stvar principa.

– Da, dobro si rekao. Principi! – iskezio se Janger polivajući onesvešćenog čoveka vodom. – Šta, ovo izgleda nije dovoljno? Krčmaru, daj još jednu čašu!

Stenli je za trenutak oklevao, a bandit se sagnuo i sa nevericom odmahnuo glavom.

– Ovaj baš ima čvrst san – dodao je, a onda zavukao ruku Daltonu u džep i izvukao nekoliko novčanica. – Naplati jedan viski od ovoga, rđo krčmarska! Ne želim da čujem priče kako je Vins Janger opljačkao nekog jadnog građanina!

Stenli je hitro uzeo jednu novčanicu posle čega je bandit ćutke vratio pare u

Daltonov džep. Zatim ga je odvuкао do vrata i ostavio da leži na podu.

– Viski, gazda! – rekao je vrativši se do šanka. – Čovek se zamori natežući se sa ovakvim tipovima! Pitam se da li su svi u Kingston Springsu takvi?

Za to vreme Holidej je sedeo za stolom, tobože ređao karte i krajičkom oka „beležio” svaku sitnicu. Primetio je uplašena lica ostalih gostiju na kojima se mogla pročitati jasna želja da brzo napuste salun i nađu se što dalje od ovih siledžija. Ambrouz je dobro smislio šta treba uraditi, zaključio je. Ako se ovakvi incidenti budu često ponavljali, a sva je verovatnoća da hoće, Betsi će se zbog smanjene posete naći u nezaavidnoj finansijskoj situaciji. A onda... Onda će joj preostati samo jedno: da hotel proda Ambrouzu i to po ceni koju on sam bude odredio.

– Gazda, još jednu rundu! Ožedneli smo! – proderao se Rodžer.

U sledećem trenutku u salun je ušao snažan čovek srednjeg rasta odeven u skromno odelo. Ličio je na jednog od sitnih farmera iz okoline koji je došao u grad da nešto kupi ili proda. Iako nije nosio pištolj, nije ličio na kukavicu.

– Stenli, hoće li Betsi skoro... – povikao je još sa vrata, a onda se sapleo na Daltonovo nepomično telo. – Hej, šta je ovo?

– Ništa. Dobio je malo batina – iscerio se Rodžer prilazeći.

Farmer je pogledao Rodžera, a onda odmerio ostale ljude koji su skrušeno ćutali. Počeo je da shvata.

– Evo, ovo će mu pomoći da se osvesti – dodao je Rodžer prosipajući još

jednu čašu vode na Daltonovu glavu. Tom prilikom je namerno polio i samog farmera.

– Hej, šta to radite? – povikao je ovaj ljutito.

– Ništa, pomažem ti da osvestiš tog tupavka. A ono malo vode što sam prosuo po tebi dobro će ti doći da se ohladiš. Suviše si žestok!

– Izgleda da tražiš svađu? – upitao je farmer rogušeći se.

– Pa šta? – cinično se iscerio Rodžer.

– Ništa. Neće mi biti prvi put da složim kosti nekome ko se previše pravi važan.

– Gle, gle, kako je neko neustrašiv! – nasmejao se Rodžer i gurnuo farmera nogom u leđa tako da se ovaj okliznuo i pao preko onesvešćenog Daltona.

Za strpljivog farmera to je bilo previše. Hitro je ustao sa poda i jurnuo na Rodžera. Revolveraš ga je dočekaо udarcem čizme u trbuh. Farmer je zastenjao i previo se kao slomljena grana. Istoga trena Rodžer ga je udario pesnicom u lice i čovek je sa treskom pao na pod.

Ali, to nije bio kraj.

Snažni farmer je ljutito obrisao usta i jurnuo na Rodžera ne obazirući se na revolver koji je ovaj držao u rukama. Bandit je pokušao isti trik nogom, ali je farmer vešto odbio udarac i udario ga pesnicom u lice. Udarac je bio tako snažan da se bandit zateturio unazad pa je izgledalo da će svaki čas pasti. No, pre nego što je farmer uspeo da ga dokrajči, umešao se Taker, munjevito izvukao revolver i tresnuo čoveka drškom po gla-

vi. Pogodak je bio tačan, tako da se nesrećni farmer bez glasa srušio na pod.

Vrativši oružje u futrolu, Taker je ispitivački odmerio sve prisutne.

– Ne valja biti suviše žustar – kazao je cereći se.

– Šta se događa ovde? – začuo se zvonak glas Betsi Gilijard. – Oh, zar ne postoji neka bolja zabava od svađe i tuče? Stenli, iznesi sa nekim ovu dvojicu. Nije trebalo da uznemiravaju ovu nepoznatu gospodu koja su nam dobrodošla – dodala je i lagano prišla Longliju.

Ovaj je skinuo šešir i ugladeno se naklonio. Taj ovejani lupež znao je da se ponaša učtivo kada je to bilo potrebno, nasuprot dvojici svojih ortaka koji su bili pravi grubijani.

– Očaran sam, madam. Nisam ni slutio da ću ovde sresti tako divnu osobu.

– Salun je mesto za zabavu – dobacila je lepa Betsi osmehujući se. – Zato bi bilo najbolje da se zabavljamo, zar ne? – koketno je upitala, „udarila” Takeru svojom svilenom maramicom po obrazu i odskakutala na pozornicu.

Naravno, pijanista je spremno prihvatio igru i istog trena zasvirao neku veselu melodiju. Posle pola sata incident bio bio potpuno zaboravljen da pored šanka, poput tri zloslutne, neprijatne ptice nisu stajali Taker, Janger i Rodžer. Ipak, novih incidenata nije bilo i banditi su otišli pošto je Betsi završila nastup, odnosno, kada se razišla i većina posetilaca.

Pošto je devojka prišla njegovom stolu, Holidej je podigao pogled sa karata.

– Šta kažete na ovo, mister Holmse?

– Pa... očekivao sam Ambrouzovu akciju ali se nisam nadao da će reagovati ovako brzo.

– I pred svega verujem da više neće praviti nered. Čini mi se da sam šarmirala njihovog vođu.

– Mislite? Ne bih želeo da potcenjujem vaš čarobni izgled, ali za revolveraše kakav je on biznis nema nikakve veze sa simpatijama. Zato ne treba da se varavate, Betsi!

Devojka se snuždi.

– Pa šta onda da radimo?

– Sada ništa. Prespavajmo pa ćemo videti šta nam donosi novi dan. Jutro je uvek starije od večeri – zaključio je Dok, munjevito sakupio karte i ustao. Pogledavši u Betsi, jedva primetno se osmehnuo i tek ovlaš naklonio. Zatim se okrenuo i bez reči pošao ka stepenicama.

Nešto kasnije prozor njegove sobe utonuo je u mrak.

VII

Jutro je poodmaklo i zateklo Holideja daleko u brežuljkastoj preriji. Jutarnja galama probudila ga je iz čvrstog sna i pošto nije mogao da zaspi, uzjahao je Miga želeći da izađe u prirodu i nadiše se svežeg vazduha.

Konjušar Džimi pozdravio ga je s poštovanjem. Pripremio je Miga za tren i osmotrio ga ispod oka.

– Mister, izvinite što se mešam, ali... hoću da vam kažem da je trojka koja je juče došla mnogo gora od Bilija Kejva.

– Znam.

– Ako ti tipove ostanu ovde, Kingston Springs će postati pravi pakao.

– Bez sumnje da će tako biti.

– Dakle, mislite da će ostati?

– Siguran sam.

– I ja tako mislim. Verovatno ih je Ambrouz unajmio. Oven kaže da ih je video kako se domundavaju sa Trumanom Bardlijem. A ovde se dobro zna ko je Truman.

– Verovatno ste u pravu.

– Ako sam ja u pravu to znači da nam predstoje crni dani. Oh, bože, da li ćemo ikada moći da živimo u miru?

Holidej slegnu ramenima.

– Da, od vas je sasvim dovoljno što ste smakli Bilija Kejva – nastavio je Džimi.

– Niko ne može da traži da se uhvatite u koštac sa trojicom protuva spremnih na sve. Ali, neko bi morao da podsta-kne ljude da sami nešto preduzmu. Vaš prizor je ohrabrio ljude da počnu da razmišljaju drugačije, ali ih je sinoćni incident ponovo obeshrabrio. Ambrouz je moćan i ima sve adute u rukama.

– To je tačno, mada građani moraju da bude svesni da sami treba da se izbore za bolji život. Ne može uvek neko drugi da radi za njih. Razmislite o tome, Džimi.

– Hoću, mister. A i vi malo promozgajte o ovoj našoj situaciji. Možda vam na pamet padne neka dobra ideja.

Posle pola sata jahanja Dok se dosta udaljio od grada. Oko njega se prostirala valovita prerija šušteći polusuvom travom koju je blag jutarnji vetar talasao kao nepregledno zelenožuto more. Okolna tišina potpuno ga je umirila pa je utonuo u sanjarenje. Razmišljao je o

Betsi Gilijard i njenoj lepoti, osećajući kako ga pri pomisli na njenu vatrenu prirodu obuzimaju uzbuđujući topli žmarci koje toliko dugo nije osetio.

U tom razmišljanju izbio je na brežuljak i pred njim se u blagoj dolji ukazala mala farma, tačnije rečeno, skromna kućica sa nekoliko pomoćnih zgrada i malim koralom u kome su pasli jedna krava i tele. Iako se po izgledu objekata videlo da je vlasnik skroman, sve na farmi i oko nje odisalo je čistoćom i urednošću.

Kada je prišao kući na nekih stotinak metara ugledao je jednog sitnog, postarijeg čoveka koji je izvirivao iza gomile granja, kao da se od nečega skriva. I sam je pogledao u tom pravcu i spazio četvoricu konjanika koji su prilazili farmi sa druge strane. Odmah je zaključio da se čovek sakriva od njih jer u okolini nije bilo nikoga. No, već u sledećem trenutku čovečuljak je iskočio iza gomile i iz sve snage pojurio prema kući. Ugledavši ga, jahači su poterali konje u trk kako bi mu preprečili put. Iako je stari trčao kao bez duše, konjanici su bili brži i sve više smanjivali razdaljinu između njih i begunca. I baš kada je nesrećnik zakoračio na trem brvnare, začuo se fijuk lasa i za tren oka omča se starom zategla oko grudi. Samo nekoliko sekundi kasnije on se od snažnog trzaja srušio na zemlju.

Bez obzira na to Holidej je nastavio da jaše prema kolibi. Kada se još više približio prepoznao je u jahačima onu trojku iz saluna dok je četvrti odavao sličan utisak. Naime, ličio je na grubijana spremnog na svakakvo zlo.

Holideja su primetili tek kada je čovečuljak, proklinjući sve i svakoga, jedva nekako ustao iz prašine.

– Proklete psine, da sam deset godina mlađi ne biste se usudili da tako postupate sa mnom! Ali, kunem vam se da ćete mi platiti za ovo!

U tom času iz kuće je istrčala visoka bleđa devojka od nekih šesnaestak godina, bledog lica i kose upletene u pletenice. Iza nje se pojavio snažani robustan dečacić koji je zastao na vratima streljajući konjanike pogledom.

Za nekoliko trenutaka devojka se našla pored starog i pomogla mu da se ispravi.

– Dedice! Oh, dedice, šta su ti uradili?

– Skloni se, Neti. Pusti me da se sam nosim sa ovim hijenama. Nije to prizor za devojke...

– Ne brbljaj, stari, inače ću ti skratiti jezik! – opomenuo ga je Morison zamahnuvši bičem.

Taker Longli je ćutao i smeškao se ne skidajući oči sa Holideja koji se, dok se sve to dešavalo, sada već sasvim približio. Iako se s mukom trudio da savlada bes, na njegovom ozbiljnom bezizražajnom licu nije moglo da se pročita bilo kakvo osećanje.

– Dobar dan – rekao je mirno.

– Dobar dan – odvratio je Taker sumnjičavo. Ostali mu nisu odgovorili, dok su starac i devojka bili suvuše zbunjeni Holidejevom iznenadnom pojavom.

– Izgleda da vi imate neobičan dar da se na svakom mestu nađete u svojstvu posmatrača – dobacio je Taker ironično.

– Puka slučajnost – odvrati Dok mirno.

– Zaista? Sinoć ste bili u salunu, a sada ste se našli baš ovde od ovolike prerije. Nije li to previše slučajnosti?

– Za mene nije. Uostalom, ako vam se ne sviđa što sam ovde, odlazim.

– To bih ti savetovao – umešao se Morison. – Promeni vazduh što pre! I nemoj...

– Ne, naprotiv – prekinuo ga Taker.

– Nama je baš drago što ste videli kako smo se ponašali. Ako niste znali, došli smo da podsetimo ovog čoveka da danas napusti farmu.

Starac glasno uzdahnu.

– Da napustim farmu? – ponovio je Dok. – Ne razumem...

– Farma je prodana za dug. Sada je njen vlasnik gospodin Ambrouz i on traži da se bivši vlasnici odsele.

– Lopov! – povika stari očajničkim glasom. – Dao mi je zajam, a onda napisao na priznanici ono što je hteo!

Bič je fijuknuo i na starčevom licu ostao je krvav trag.

– Huljo! – izdrao se Morison. – Ne vređaj poštene ljude!

Holidej se lecnu kao da je na svom licu osetio bič.

– Zlotvori! – kukao je stari previjajući se od bolova. – Ne biste smeli da radite ovako nešto da je samo jedan naspram mene. Ali u čoporu ste hrabri!

Taker se iskezio dok su ostali prasnuli u smeh.

– Gle, matora raga nam preti! – povika Morison ljutito. – Loš primer daješ, stari. Ako se ti tako ponašaš šta onda možemo da očekujemo od tvog unuka?

Svi se okrenuše i mahinalno pogledaše prema vratima na kojima je maločas stajao dečak. Njega nije bilo, ali se zato

kroz odškrinuta vrata videla cev puške uperena na konjanike.

Odjednom je zavladao tajac.

Ali, tišina je trajala samo delić sekunde. Jer, čim je ugledao pušku preteći upravljenu prema njima, Morison je potegao pištolj i opalio.

Iza vrata se začuo jauk nalik na uzdah i puška je pala na zemlju. Sama je opalila pri udaru o pod i metak je fijuknuo iznad Morisonove glave.

– Štene seljačko! – dreknuo je bandit besno.

Devojka je ciknula i potrčala unutra dok se stari stisnutih pesnica ustremio na Morisona. No, prolazeći pored Takeru ovaj je izvukao pištolj i drškom ga udario po glavi tako snažno da se bez reči srušio na zemlju.

U tom trenutku niko nije obratio pažnju na Doka koji se u dva skoka našao na tremu i odgurnuvši vrata, kleknuo pored nepomičnog dečakovog tela u isto vreme kada je to učinila i devojka. Videvši brata oblivenog krvlju, ona je bolno vrisnula i misleći da je dečak mrtav, bacila se preko njega u nameri da ga zagrlji. Ali Dok ju je zadržao.

– Nemojte! Živ je! – povikao je Dok osetivši pod prstima slabo kucanje dečakovog bila. Odmah mu je otkopčao košulju i zaključio da se i pored obilnog krvarenja, za malog može nešto učiniti. Pažljivo mu je pregledao ranu i konstatovao da je metak ostao u plućima. Osvrnuo se oko sebe i ćutke podigao mladića i lagano ga položio na postelju u uglu.

– Iscepajte par košulja! – dobacio je okrenuvši se prema devojci. – Brzo!

Ona je bez reči poslušala i Holidej je kao pravi profesionalac znalački previo ranu. No, brinulo ga je snažno krvarenje što je značilo da treba brzo delovati.

– Metak mora biti izvađen – kazao je tihim, ozbiljnim glasom. – Ima li u gradu lekara? – upitao je.

– Nema.

– A gde ima?

– U Lobelvilu, dvadeset milja odavde.

– To je daleko... – promrmljao je zamislivši se. Šta da radi? Da operaciju izvede sam? Vađenje kuršuma je riskantna operacija i moglo se desiti da ne uspe... S druge strane, nije smeo da pusti dečaka da umre što je bilo izvesno ako mu neko najhitnije ne pomogne.

– Do vraga, moraću sam da ga izvadim – procedio je više za sebe.

– Šta kažete? – upitala je Neti.

– Ništa! Ostanite ovde i ne mičite se. Ugrejte lonac vode koja će nam trebati za sterilizaciju instrumenata. Vratiću se za pola sata! – kazao je, izjurio napolje i bacio se Migu na leđa.

Kao da je osetio da se radi o životu ili smrti, konj je pojurio kao vihor.

Istoga trenutka i banditi su okrenuli konje i udaljili se bez reči.

Malenu farmu pritisnula je tišina puna nespokojnog, očajničkog iščekivanja.

Dečakov život visio je o koncu. To su osećali njegovi najmiliji. Ćutke, kao po dogovoru, kleknuli su da se pomole.

VIII

Dok je poput oluje projurio kroz glavnu ulicu i ne vezujući konja za privezište,

kao bez daha protrčao pored šanka. Barmen ga je zabezeknuto pogledao.

– Mister Holmse, čemu tolika žurba?

Samo je odmahnuo rukom, otrčao na sprat i iz svoje putne torbe izvadio torbicu sa instrumentima. Hitrim koracima sišao je niz stepenice i opet bez reči projurio pored Stenlija.

– Mister Holmse, u čemu je stvar? Ta stanite zaboga! – pokušao je da ga zaustavi.

– Saznaćete uskoro! – dobacio je.

– Sada žurim! – doviknuo je, ponovo se bacio u sedlo i ponovo protutnjao niz glavnu ulicu.

Holideju su se minuti činili dugi kao sati. Znao je da je dečakov život u njegovim rukama i to ga je činilo napetim. Miga nije morao da tera jer je znao da životinja žuri najbrže što može. U ovom trenutku i to mu je bilo sporo...

Konačno je ugledao obrise farme. Približivši se, primetio je da su vrata širom otvorena. Nije ni privezao Miga već je odmah uleteo unutra. Dečak je još uvek nepomično ležao na postelji pored koje su, zabrinutih lica, klečali devojka i stari farmer. Začuvši šum iza leđa, stari se uplašeno trgao.

– On je prijatelj, dedice – kazala je Neti.

Čičica je sumnjivo pogledao Doka.

– Prijatelj? Danas nema takvih.

– Pustite sada to – odvratio je odmahnuvši Dok rukom. – Radi se o životu i smrti! Odmah moram da operišem dečaka! – kazao je, uvežbavnim pokretima otvorio kožnu torbicu i iz nje izvadio nekoliko sjajnih metalnih instrumenata. Zavio ih je u

čistu belu krpu i spustio u vrelu vodu. – Spremite zavoje kao maločas, devojko!

Neti ga je bez reči poslušala. Nije znala da objasni zašto, ali ovaj ozbiljan čovek ulivao joj je poverenje i nijednog trenutka nije pomislila da će to što smeranaškoditi njenom bratu.

– Dobro je, sada su prokuvani – rekao je Holidej posle nekih desetak minuta.

– Sada ćemo prosuti vodu, a onda polako... – dodao je stavljajući posudu sa instrumentima na noćni stočić. Lagano je skinuo zavoj sa dečakovih grudi i duboko udahnuo vazduh.

– Počinjemo – procedio je i pogledao u devojku. – Budi tu da mi pomogneš.

Prvo je sondom pregledao ranu i utvrdio da nije duboka. Tvrdna hrastova vrata zadržala su kuršum što je bila sreća za dečaka i njemu samom olakšavalo stvar. Operacija je bila moguća i on je odahnuo. Ipak, bunilo ga je jako krvarenje što je bio znak povrede nekog većeg krvnog suda.

Zato je požurio znajući da je svaki sekund dragocen. Uzeo je dugačka špicasta klješta, komadom gaze pokupio krv sa rane, a zatim vrh klješta zavukao u okrugli otvor. Posle dve – tri sekunde osetio je dodir metala o metal...

Kuršum je bio tu! Ali, kako ga uhvatiti? Malo je raširio klješta i gurnuo ih dublje u otvor, zbog čega je dečko jedva čujno jeknuo. Neti je podigla glavu i brižno ga pogledala, ali nije rekla ništa.

Dok je stegao klješta i pod rukom osetio otpor. Zahvatio ga je! Samo, da li je to bilo dovoljno? Ponovni pokušaj će u slučaju neuspeha biti teži, jer će tane otići dublje u telo. Znoj ga je oblio ali se

nije ni pomerio: Stegao je klešta i počeo da izvlači kuršum napolje, milimetar po milimetar. Sekundi su lagano prolazili.... Konačno, još jednom je povukao klešta i... kuršum je bio napolju!

Obrisao je ranu i pričekao nekoliko trenutaka. Mlaz je prestao i na otvoru se pojavilo nekoliko kapljica krvi.. Ono čega se plašio nije se desilo što je bio siguran znak da je operacija uspela.

– Gotovo je – rekao je glasno. – Sada dajte zavoje. Siguran sam da će sve biti u redu. Dečak će se oporaviti i razviti u snažnog mladića.

Stari je prišao krevetu i sa izrazom kajanja pogledao u Holideja.

– Mister, ako vam ikada bude bio potreban život Dagleasa Rivsa samo recite! Za ovo što ste učinili biću zauvek vaš dužnik.

– Pustite sada to, važno je da se sve dobro završilo. No, ima još stvari koje treba rešiti. Šta ćete sada učiniti?

– Ne znam – snuždio se Rivs. – Čuli ste šta su rekli oni psi. Moramo da napustimo farmu...

– Znam. Ali dečak ne sme da se pokreće. To će ga ubiti.

– Šta onda da radimo? – upita stari zabrinuto.

Dok se za trenutak zamisli.

– Ništa. Za sada ostanite ovde. Sutra ću doći da obiđem pacijenta i nadam se da će vas do tada Ambrouzovi ljudi ostaviti na miru. Uostalom – dodao je smrknuto – ja ću se pobrinuti za to.

– Vi? Hvala vam, mister, ali nije mi jasno šta vi možete...

– Mogu! – dobaci Holidej odlučno.

– Zato prepustite meni brigu o produženju vašeg boravka na farmi. Budite oprezni, ne izlazite iz kuće bez potrebe i čuvajte dečaka.

– Učinićemo kao što ste rekli.

– U redu! Videćemo se ujutru – dobio je i odlučnim korakom izašao na trem. Osvrnuo i zviždukom pozvao Miga koji je mirno pasao u dvorištu. Kada se popeo u sedlo začuo je korake iza sebe i okrenuo se. Neti i njen deda stajali su jedno pored drugog i posmatrali ga ozarenih lica. Rukom je dodirnuo obod šešira, a oni su mu sa osmehom otpozdravili.

– Ne brinite, dedice – kazala je Neti. – On će sve urediti. Znam da hoće.

– A nismo ga ni pitali za ime – odvratio je Rivs zamišljeno. – No, ma ko da je, dobar je čovek.

IX

Dok je jahao prema Kingston Springsu, Holidej je razmišljao šta da preduzme. Kao prvo, moraće da potraži Ambrouza i izdejstvuje da bar za nekoliko nedelja odloži iseljavanje Rivsove porodice. Nadao se da će u tome uspeti i da će, u želji da ga pridobije za sebe, Ambrouz učiniti taj ustupak. U Kingstonu su ga dočekali radoznali pogledi, a kada se zaustavio pred salunom hitro mu je prišao Oven Mosman i brižno mu došapnuo – Brzo se sklonite odavde jer vas u salunu čekaju Ambrouzovi ljudi.

– Dobro, hvala na upozorenju – odvratio je Dok pitajući se da li su došli samoinicijativno ili ih je Ambrouz poslao. Ovo drugo mi nikako ne bi odgo-

varalo, pomisli. – A koliko ih je? – upitao je Ovena koji ga je posmatrao sa čuđenjem.

– Dvojica. Jednog zovu Morison, a drugog... Nisam mu čuo ime ali znam da je bio sinoć. Inače, prvi pogled na tog Morisona govori da je prava bitanga. Poteže pištolj za svaku sitnicu i...

– Znam! – prekinuo ga je Dok odlučno. – U redu, hvala ti Oven – dodao je i gurnuo pokretna leptir vrata.

Čim je ušao, u trenu je osmotrio situaciju. Naravno, nije mogao da ne primeti Morisona i Rodžera koji su stajala za šankom uz polupraznu flašu viskija pred sobom.

Piju, a to znači da se spremaju na obračun, zaključio je i u istom trenu „uhvatio” Stenlijev pogled pun upozorenja. Jedva primetno je klimnuo glavom dajući mu do znanja da je razumeo. No, to ga nije zadržalo. Lagano je prišao šanku i odložio torbu na sjajnu glatku površinu.

– Brendi, Stenli. A posle toga mi spremi nešto za ručak. Danas sam imao naporan dan.

Morison ga preteći odmeri.

– Da si manje skitao po okolini dan ti ne bi bio tako težak.

– Treba mu savetovati da to ubuduće ne čini – dobacio je Rodžer.

– Ubuduće! Pa ti si pravi optimista – muklo je primetio Morison.

– Ha, ha, u pravu si! – prihvati njegov pajtaš cereći se. – Mister kockar je nešto bledunjav, zar ne? Rumeni je sam viđao čak i u mrtvačkom sanduku!

Morison se histerično zakikotao, ali to nije iznenadilo Doka niti ga omelo u bilo

čemu. Lagano je otpio brendi i spustio čašu na šank.

Morisona je taj mir nepoznatog čoveka u tamnom dodatno iznervirao.

– Dakle, šta kažeš, mister? Ovo se odnosi na tebe.

Dok žmirnu.

– Meni govorite? – upitao je iznenađeno.

– Da, tebi. I opominjem te da prestaneš da guraš nos u ono što te se ne tiče.

– A ko će odrediti šta se mene tiče?

– Mi! Recimo ja!

– Zar? Pa vi ne znate ni da se ponašate kao pristojan čovek, a kamoli da neko me bilo šta određujete.

– Ma šta ga maziš! – umešao se Rodžer prilazeći. – Pseto, naučiću te kako se razgovara sa pravim ljudima!

Nije ni završio rečenicu, a već je zamahnuo pesnicom kako bi pogodio Doka u bradu. No, ovaj se hitro izmakao tako da ga je Rodžer „zakačio” po ramenu. Vešto je podigao njegovu ruku, a onda je povukao naniže tako snažno da je kost u laktu pukla kao slomljena čaša. Bandit je jauknuo od bola i verovatno bi se skljkao na pod da ga Holidej nije gurnuo prema Morisonu. Pošto nije očekivao ovako nešto, ovaj se nesigurno zateturao pa su oba pajtaša poletela nadole.

– Psino kockarska! – zaurao je Morison i u padu potegao pištolj.

Holidej je očekivao ovakvu reakciju: i pre nego što je Morisonov revolver planuo, u ruci mu je blesnuo niklovani „linkoln” i njegov gromki prasak svima je zaglušio uši. Morison se trgao kao udaren nekom džinovskom šakom i

njegovo telo snažno je tresnulo na pod, zatim kliznulo po debelim uglačanim daskama gotovo metar i najzad se zaustavilo. Na levoj strani banditovih grudi videla se crvena mrlja koja se svakog trena povećavala. Bio je mrtav!

Rodžer je ležao nedaleko od nje, ga uvijajući se i urličući od bola. Dok je pričekao nekoliko trenutaka pretpostavljajući da će bandit hteti konačan obračun. No, uplašeni razbojnik na to nije ni pomišljao.

Kukavica, pomisli Dok i lagano vrati oružje u futrolu. Onda je mirno prekoračio ranjenika koji se grčio od bola i bez reči napustio salun. Leptir vrata su karakteristično škripnula, a zatim se sve utišalo. Ljudi još nisu mogli da shvate šta se desilo. Zbunjeno su buljili u malopredšnjeg oholog siledžiju koji je ležao na podu i bolno ječao...

S druge strane, Dok se uputio pravo kod Ambrouza. U trenutku kada je ispalio metak u njegovog plaćenika shvatio je da u direktnom razgovoru sa njim mora pronaći neko rešenje. I to odmah...

Smrknutog lica ušao je u banku, prošao kroz malenu salu i uputio se prema vratima na kojima je pisalo „Direktor”.

– Ne možete unutra, mister! – rekao mu je čovek koji je stajao ispred. – Zabranjeno je!

Dok ga je pažljivo odmerio i zaključio da će biti bolje ako se posluži lukavstvom.

– Zabranjeno? – tobože se začudio. – Možda i jeste, ali ne za mene. Zato se skloni i pusti me da ne dobiješ po nosu.

Čovek je za tren oka promenio izraz lica i ponizno se nasmejavao.

– Ah, nisam znao. Ako je tako onda slobodno uđite!

Dok je klimnuo glavom i ušao brzo, gotovo nečujno. Tek kada je zatvorio vrata za sobom osmotrio je veliku prostoriju obloženu drvetom, u potpunosti opremljenu nameštajem od mahagonija. Ambrouz je sedeo za velikim pisaćim stolom izrađenim u duborezu i sa uživanjem pušio debelu „havanu”. Ugledavši Holideja, otresao je pepeo sa cigare i iznenađeno podigao obrve.

– Ah, mister Holmse. Otkud vi?

– Ne pravite se naivni. Znate dobro zašto sam došao.

– Pa, recimo da znam. I šta onda?

– Onda treba da prestaneta da puštate na mene raznorazne plaćene ubice!

Ambrouz za tren pognu pogled

– Plaćene ubice? Zaista ne znam o čemu govorite.

– Niste li vi poslali Rodžera i Morisona?

– Ne! – odvratio je ovaj i odbio gust dim.

– Onda mi je lakše. Morao sam da ih sredim.

Ambrouz ga je presekao pogledom.

– Da ih sredite? Obojicu?

– Samo Morisona. Rodžer je tek malo povređen. Ipak, neće moći da barata revolverom.

– Ah?

– Da. Nezgodno, ali šta ćete... Pred uperenim revolverom ni vi ne biste drugačije postupili.

– Pravdate se?

– Shvatite kako hoćete. Ja bih to nazvao željom da se objasni situacija.

Ambrouz se zamislio. Odbio je nekoliko kolutova dima i malo veselije pogledao Holideja.

– Vešt ste čovek, mister Holmse. Srećom, taj Rodžer i Morison mi nisu bili naročito važni. Bili su sirovi i grubi, a ja takve prezirem.

– Utoliko bolje. Onda nikome neće biti krivo. A kada je već tako, hteo sam da vas zamolim za jednu uslugu.

– Uslugu? Samo recite – dodao je Ambrouz oprezno.

– Tiče se Rivsovih.

– Rivsovih? – ponovi ovaj iznenađeno.

– Šta vi imate sa njima?

– Ništa. Upoznao sam ih sasvim slučajno.

– Slučajno? Oh, slušajući vas, čovek pomisli da je život samo niz slučajnosti i ništa više!

– Pa zar nije tako?

Ambrouz je ustao i uzeo u ruke izrezbarenu kutiju od ružinog drveta koja se nalazila na stolu. Lagano je digao poklopac i ponudio Doka cigarom.

– Šta hoćete sa Rivsovima?

– Da ih ne dirate izvesno vreme. Dečak...

– Znam! – prekinuo ga je Ambrouz.

– Mali se igrao oružjem i nastradao. Šteta, život je mogao da mu bude sretniji. Ovako...

– Preživeće. Ali samo ako se ne pokreće.

– Hm... tako znači... Pa, ako ste me pravilno procenili svesni ste da ne želim nepotrebne žrtve...

– Tako sam i mislio.

– Neka ostanu još dve nedelje. Dotle će se dečak oporaviti. U svakom slučaju, posle toga me se više ništa neće ticati.

Dok je ćutke klimnuo glavom.

– Uostalom – dobacio je Ambrouz – sami su krivi za sve što ih je snašlo.

Dok ga je posmatrao bez reči. Kako se neki ljudi usuđuju da stavljaju pravo i pravdu tamo gde im nije mesto, pitao se.

– Ne slažete se? – upitao je Ambrouz mrštećo se zbog Holidejevog ćutanja.

– Zar je to važno. Pa vi najbolje znate!

– Samo se nemojte izvlačiti. Uostalom, jasno je zašto vas ovo pitam. Da mi nije stalo do vas, niti bih vas bilo šta pitao, a još manje bih pristao na vaš predlog.... bolje reći molbu. Inače, podsećam vas da moj predlog još važi. Ali ne za dugo.

– Ah, to! Rekao sam da sam usamljeni vuk.... a vuk teško menja ćud.

– Dobro! Imate još malo vremena i pustiću vas da se odlučite. Ali pazite da ne bude kasno.

– Skoro nikada nije kasno! – nasmešio se Dok prilazeći vratima.

– Da... – promrmljao je Ambrouz zamišljeno. Hteo je još nešto da kaže, ali njegov čudni posetilac je nestao.

I zaista Dok je već izašao iz banke i hitao prema hotelu. Prvi deo igre bio je završen. Po svoj prilici, drugi deo će biti mnogo dramatičniji i suroviji, zaključio je. Uostalom neka bude. Možda je Ambrouzu potrebno da jednom zauvek shvati kako on nije gospodar života i smrti. Upotreba sile i zastrašivanje nisu razrešavali stvari zauvek.

U životu je sve bilo mnogo komplikovanije.

X

Dosadno tiho podne „vuklo” se puževim koracima. Bio je to najdosadniji deo dana u ovom gradiću na zapadu, zabačenom u peščanoj i kamenitoj pustari.

Pa ipak, popodne je počelo drugačije nego obično. Ovena Mosmana, koji je bezbrižno dremao u senci hotelskog zida, probudio je topot kopita konja koji se približavao glavnom ulicom. S nevericom je podigao obod šešira i upola otvorenim okom osmotrio jahača.

– Gle, pa to je Edmond! – promrmeljao je Oven sebi u bradu.

Trojica dokoličara koji su dremali pored njega s mukom su otvorili oči tek kada je konjanik sjahao i zakoračio na drveni trem.

– Edmonde, rago matora! – dobacio mu je Oven veselo. – Zar si rešio da tu svoju mešinu osušiš tako da je ni šakali ne poželee?

– Ne, bogami, neću je osušiti pošto ću je iz ovih stopa zaliti dobrim hladnim pivom.

– Oho, čujete li ovo? – obratio se Oven ostalima. – Edmond će piti pivo! A za koji novac? To jest, za čiji?

– Pa između ostalih i tvoj – mirno je odvratio Edmond.

– Ha, ha, ha! – nasmejao se Oven. – Ovakav vic nisam čuo još od odlaska onog cirkusa, a to je bilo pre pet godina! Nego, zbog čega bi trebalo da ti platim piće?

– Oven, ti znaš da je Edmond čovek koji svašta vidi i čuje. A znaš i da ne lažem!

– Ako ćemo pošteno, to je istina, stari. Ali kada si toliko mudar, onda sigurno znaš da ljudi radije plaćaju da čuju laž nego istinu. Laži su interesantnije.

– To je tačno, Oven, stara kućo. Ali ova istina вреди koliko deset najlepše smišljenih laži!

Oven i ostala trojica se uspraviše. U Edmondovom držanju bilo je nečega što je obećavalo zanimljiv razvoj događaja.

– Dakle? – izazovno ih je pogledao ovaj. – Vas je četvorica što znači četiri piva. Ko plaća prvi?

– Hej, stani malo, preterao si! Četiri piva ne bih dao ni kada bi čuo da je Buffalo Bil postao predsednik Sjedinjenih Država!

– Misliš? Hm... mislim da se varaš, stari. Nego, da se mi pogodimo nešto – predložio je Edmond. – Platite svaki po piće pa ću vam reći jednu tajnu. A ako posle toga budete smatrali da ono što ste čuli ne вреди toliko, dajem reč da ću popiti dva galona vode. Važi?

Četvorica dremljivaca su se pogledali i klimnuli glavom.

– Važi.

– Hajdemo unutra, ovde je suviše toplo – rekao je Edmond i povukao ih u salun gde je žega bila manja.

Ljudi ćutke uđoše za njim.

– Pivo, Stenli! – doviknuo je Edmond i naslonio se na šank. – Ova gospoda plaćaju.

Barmen je upitno pogledao Ovena i ovaj je klimnuo glavom. To su učinili i ostali pa je Stenli, potpuno umiren,

natočio kriglu piva i stavio je pred Edmonda. Ovaj je žudno zgrabio dršku i ispio je nadušak.

– Još jednu – rekao je brišući usta nadlanicom. – A sada, da vam kažem ono što vas zanima.

– I drži se dobro ako si lagao. Dva galona vode nisi popio u toku celog tvog pijanog života!

– Ne preti mi. No, recite mi najpre da li je ovih dana neko došao u vaš grad?

– Jeste. Nekoliko revolverša, jedan kockar...

– Kako izgleda kockar?

– Visok, vitak, elegantno odeven. Za čudo, dobro barata pištoljem.

– Aha! Baš sam to hteo da čujem! A kako se zove?

– Mislim... Džon Holms. A što je to važno?

– Dakle, taj vaš visoki, vitki i elegantno odeveni kockar zove se Džon Holms? – nadmeno je ponovio Edmond.

– Da, pa šta s tim? Šta nas gnjaviš? – izderao se Oven.

– Ne gnjavim vas nego hoću da kažem da to nije njegovo ime.

– Vrlo važno, šta nas se to tiče. Nikoga nije briga kako se ko zove.

– E, tu se varate! U ovom slučaju je važno!

– Slušaj, stari, hoćeš li prestati da nas vučeš za nos? – proderao se Oven. – Zbog čega je važno da znamo ko je on?

– Zato što je u pitanju neko izuzetno interesantan i poznat.

– Ko?

– Edmond je naslonio kriglu na usnu i popio skoro polovinu. Pogledao je ponaosob svakog od prisutnih, zatim

lagano otpio još nekoliko gutljaja i saopštio:

– Dok Holidej!

U prostoriji je zavladao tajac. Ove dve jednostavno i oštro izrečene reči toliko su zapanjile slušaoce da im je trebalo nekoliko trenutaka da se priberu. U pitanju je bila legenda koju su i sami mnogo puta slušali i o kojoj su se ispre-dale najfantastičnije priče. Zbog toga je pominjanje njegovog imena izazvalo šok kod prisutnih.

– Šta... kažeš? – najzad je promucio Oven. – Dok Holidej?

– Baš on!

– Ne mogu da verujem. To je neka tvoja smicalica.

– Nije, časti mi. Uostalom, postoji li osim Doka Holideja, još neki kockar koji je uz to i lekar? A Holms je danas izvršio jednu operaciju! Prema tome, on je Dok Holidej!

– Operacija? Koga je operisao?

– Znate li onog farmera Rivsa? – zapitao je Edmond.

– Ja ga znam. To je onaj što mu je Ambrouz uzeo farmu za dug.

– E pa, Holms ili Holidej je danas operisao njegovog unuka. Izvadio mu je kuršum iz pluća i tako spasao dečaka. Dakle, vreda li informacija četiri piva?

– Vredi! – odvratiše svi uglas.

– E, onda mi daj još dva!

Stenli je natočio pivo i spustio čaše pred skitnicu.

– Da li si sasvim siguran da nam ne pričaš bajke, čoveče? – upitao je uz uzdah.

– Naravno.

– Kako da proverim?

– Pa pitaj glavnog aktera. On je u hotelu, je li tako? Evo ga, upravo dolazi.

Edmond je začutao i svi pogledi okrenuli su se prema Holideju koji je u tom trenutku ušao u prostoriju. Njegovo elegantno tamno odelo činilo je čistu košulju još blistavijom, svileni mašni i maramica, lepršavo zadenuta u džepić sakoa, dopunjavali su njegovu eleganciju.

Čim je ušao u salun pogledom je odmerio prisutne koji su radoznalo zurili u njega. Naravno, odmah je shvatio da nešto nije u redu. Nije znao šta bi to moglo da bude jer je u njihovim pogledima mogao pročitati iznenađenje, poštovanje pa čak i divljenje.

– U čemu je stvar, ljudi? – upitao ih je prijateljskim glasom. – Šta ste se ukrućili kao da imate letvu u leđima? – dodao je pokušavajući da se našali.

– Vidite... stvar je u tome što smo čuli nešto... – počeo je Stenli kolebljivo.

– Zapravo... Edmond je čuo da ste vi....

– Da sam ja neko drugi, a ne onaj za koga se predstavljam – dopunio ga je Dok.

– Da, tako on kaže. Rekao je da je slučajno svratio na Rivsovu farmu i tamo saznao da ste vi operisali Rivsovog unuka.

– To je tačno – odvratio je Holidej otpivši gutljaj brendija.

– Onda znači da ste vi...

– Pogodili ste – prekinuo ga je Dok izbegavajući da izgovori svoje ime.

– Dok Holidej – prošaputao je zapanjeni barmen.

– Recimo da se tako zovem.

Stenli je još uvek gledao u njega sa nevericom.

– Oh, bože... Zna li šta to znači? Udruženi sa vama lako ćemo...

– Tišina! – Dok je stavio prst na usta i osvrnuo se po salunu. Ovde i zidovi imaju uši. Srećom, nema nikoga sem nas.

– Ali, zašto da ćutim? – upita se Stenli u čudu. – Ovo je najradosnija novost koju sam poslednjih godina čuo! Kada Ambrouz to sazna...

– Ja ne bi hteo da sazna. I zato će to što znamo ostati među nama.

Stenli je zablenuo gledao mahinalno trljajući glatku površinu šanka.

– Nadam se da sam bio dovoljno jasan. O ovome što ste saznali nikome ni reči. To naročito važi za vas, prijatelju – dodao je obraćajući se Edmondu.

Ovaj se zbunjeno počeo po glavi.

– Oprostite... nisam mislio ništa loše. Samo sam... hteo da napravim senzaciju.

– Dobro, dobro, razumem. Ali, senzacije neće biti.

Skitnica uzdahnu.

– Baš sam se ponadao da ću zaraditi još neko pivo...

– Nema problema, nadoknadiću vam izgubljenu zaradu. Za početak, možete tri dana da pijete na moj račun – obrađovao ga je Dok. – Ali umereno! Stenli, vi ćete voditi računa da se ovaj čovek ne napije.

– Ništa ne brinite, paziću.

Holidej je klimnuo glavom zaključivši da može da bude miran – Bar za neko vreme njegovo pravo ime još uvek će ostati tajna.

Ali u tome se varao, jer nije mogao ni da pretpostavi da je ispod prozora okrenutog prema sporednoj ulici čučao Truman Bardli. Taj čovečuljak se sasvim slučajno našao na pomenutom mestu i nenadano saznao ono što je Holidej želeo da sakrije. Čuvši priču do kraja, tiho se odšunjao.

– Ambrouz će se strašno iznenaditi...
– promrmljao je lukavo se smešeći.

– Nije ni čudo što naši momci nisu mogli da mu doskoče. Ali, naći će se i za njega neki lek... ne zvao se ja Truman Bardli ako se ne nađe.

Ubrzao je korak zadovoljan što mu je sudbina bila tako naklonjena. Sada je imao kapital koji će moći dobro da iskoristi.

XI

Pet minuta kasnije zakucao je na vrata Ambrouzove kancelarije. Čuo je jedno kratko „uđi” i lagano stupio u prostoriju koja mu se uvek činila poput palate.

– Šta je? – oslovio ga je Ambrouz dižući glavu. – Šta hoćeš?

Ambrouzov ton uvek mu je smetao, ali to ovoga puta nije bio slučaj. Bio je suviše uzbuđen da bi obraćao pažnju na takve stvari.

– Imam važne novosti!

– Govoriš takvim glasom kao da si saznao da se sprema potop.

– Potop možda ne, ali u najmanju ruku oluja!

– Oluja? Uvek preteruješ, Bardli. Siguran sam da i sada želiš da se napraviš važan!

Čovečuljak je sevnuo pogledom ne obraćajući pažnju na Ambrouzove reči.

– Da... oluja koja će odneti mnoge šešire... a sa njima i glave – promrmljao je.

– Bardli, Bardli, ili izmišljaš ili ne znaš šta da mi kažeš! Možeš li da budeš malo jasniji?

– Ha, ovoga puta ste se uhvatili u koštac sa malo opasnijom ribom, gazda.

– Na koga misliš?

– Na onog kockara Holmsa kako rekoše da se zove.

– Misliš? Istina, nije naivan ali je daleko od toga da bude opasan.

– Tu se varate – dobaci Bardli ne skrivajući likovanje.

Ambrouz prezrivo odmahnu rukom.

– Svoje procene zadrži za sebe, a meni saopšti samo činjenice.

– Pa dobro kada tako kažete. Dakle, saznao sam nešto brlo interesantno. Onaj takozvani Holms uopšte nije taj za koga se predstavljao.

– Nego?

– Dok Holidej!

Ambrouz je iznenađeno trepnuo. Naime, očekivao je sve drugo samo ne ono što je sada čuo.

– Dok Holidej? Misliš na onog slavnog revolveraša?

– Da, na njega!

– Otkud znaš?

– Čuo sam u salunu.

– Od koga.

– Od njega lično. Prisluškivao sam razgovor u salunu.

Ambrouz se zamisli.

– Pa... izgleda da si u pravu. To objašnjava njegov obračun sa mojim

ljudima. Samo, mislim da se taj gospodin preračunao,

– Šta to znači?

– Nije dobro procenio s kim ima posla. Sada kada znamo koga imamo protiv sebe, promenićemo taktiku. Hajde, zovi mi tog Takeru.

Bardli je bez reči izašao napolje. Posle nekoliko minuta vratio se sa Takerom Longlijem.

– Priđi! – pozva ga Ambrouz čim je ušao. – Znaš li onog kockara Holmsa?

– Znam ga.

– Imaš zadatak da ga učutkaš. Jednom zauvek. Jasno?

– U redu, srediću ga. Neće mi trebati više od pola sata. Odmah ću...

– Čekaj, nisi sve čuo – kazao je Ambrouz podižući ruku. – Taj tip nije ovčica kao što misliš. Naprotiv, veoma je opasan.

– Utoliko bolje – odvrati Taker nonšalantno. – Biće zanimljivije.

– Neće kada čuješ da se pod lažnim imenom Džon Holms krije slavni revolveraš Dok Holidej.

Taker se trgao i nehotice progutao pljuvačku dok su mu ruke mahinalno krenule ka opasaču. – Dok Holidej? – ponovio je mehanički.

– Da, baš on. Prema tome, tu ne možemo da primenimo uobičajenu igru.

– Nego?

– Nešto pametnije. Recimo, hitac iz mraka.

– Onda nađite drugog čoveka – odvrati Taker namrštivši se.

– Šta? Otkazuješ poslušnost? – lju-
tnu se Ambrouz.

– Ne, ali ne volim ubistva u mraku. Pogotovo ako je u pitanju čovek kao Dok Holidej.

Ambrouz ga besno odmeri.

– Slušaj, ne trebaju mi ljudi koji mnogo pametuju. Hajde, idi i pošalji mi Jangera. A ti, Bardli, ostani ovde!

Taker je izašao sa prezriviim izrazom na licu.

– Bardli, znaš li gde je Holidejeva odnosno Holmsova soba?

– Znam. Na spratu, sa prozorom koji gleda na ulicu.

– Odlično! Ako se ne varam, preko puta je brijačnica?

– Da.

– Zgrada ima krov sa širokom ogradom?

– Baš tako. Ograda je zgodna za skrivanje.

Ambrouz se zadovoljno osmehnu.

– Mudar si ti čova, Bardli. Da si imao malo više sreće mogao si postati veliku čovek... Skoro toliko veliki kao ja...

Truman Bardli se ušepRTLjio. Da li je moguće da je Ambrouz pročitao njegove najskrivenije misli? Ne, to je zaista nemoguće.

– Šalite se, gazda – odvratio je trudeći se da mu glas deluje što je moguće mirnije. – Ipak, mило mi je što imate povoljno mišljenje o meni.

– Tako je, Bardli, pametan si ti, a uz to si i lukav. Zato mi se i sviđaš. Iskreno rečeno, teško je naći takvog saradnika kao što si ti. Dakle, sada bi mogli da napravimo plan za akciju. Ti ćeš to uraditi bolje nego Janger. Hajde, posluži se cigarom.

XII

Večernji sati prolazili su neosetno, kao pesak u peščanom satu. Raspoloženje je bilo na nivou, a Betsi je pevala bolje nego ikada. Dok je odigrao nekoliko partija pokera sa rančerima iz okoline i pustio im da dobiju nekoliko desetina dolara, a onda prekinuo igru.

Posle odigranog kan – kana i velikog aplauza, sa bine su sišle privlačne igralice u šuštavim haljinama i razmylele se među oduševljenim posetioćima. Taman kada se sagnuo da izvadi tabakeru Dok je začuo nečiji glas neposredno iza sebe.

– Mogu li sesti? – upitao je neko.

– O, to ste vi gospodine Ambrouze! Čemu imam da zahvalim za čast koju mi ukazujete?

– Ne budite suviše skromni, mister... Holmse. Možda vi meni činite čast – odvratio je sedajući.

– Ugladjeni ste kao i uvek.

– To je deo moje profesije. Uostalom, ugladenost je moja osobina.

– Uvek ste takvi?

– U izuzetnim slučajevima mogu da budem i drugačiji. No, sumnjam da ćete vi imati prilike da tako nešto iskusite. I pored toga što odbijate saradnju sa mnom, ja sam vam ipak naklonjen.

– Dirljivo – dobacio je Holidej cinično.

– Da – odvratio je Ambrouz u istom tonu. – Tek ćete videti koliko ćete biti dirnuti. Ali da se ne zadržavam pošto vidim da prilazi mis Betsi. Prosto blista i pretpostavljam da su ti osmesi upućeni samo vama. Ja bih tu bio suvišan.

– Dobro uočavate stvari oko sebe.

– Čak i previše dobro, mister Holmse. U to ćete i uveriti i sami – dodao je i galantno podigao šešir kako bi pozdravio Betsi. Devojka mu se hladno osmehnula, a onda se okrenula prema Doku i njeno lice je sinulo.

– Opet usamljeni? – upitala je sa topline.

– Kao što vidite – osmehnuo se Holidej ustajući. – Hoćete li da sednete? Možda vas podsetim na obećanje koje ste mi dali.

– Hvala vam, ali sada je na redu moja tačka. A... na koje obećanje ste mislili?

– Ono za koje se hvata svaki usamljenik. Sećate li se?

– Oh! – porumenela je Betsi. – Niste valjda ozbiljno shvatili sve što sam rekla?

– A kako bih drugačije?

Betsi je porumenela. Htela je šalom da prikrije svoju nelagodnost i zainteresovanost, ali joj je ovaj ozbiljni čovek nametnuo sopstveni način igre. Pred njegovim pogledom nije bilo prepreke i ona se u tom trenutku osetila nekako razgolićenom. Ličilo joj se da te privlačne čelično sive oči mogu da prodru do najsitnijih delova njene duše.

Zato se ljupko nasmešila i mahnuvši rukama, požurila prema bini praćena burnim aplauzom gostiju. Čim se popela koketno se poklonila publici i pogledala u klaviristu. Trenutak kasnije začuli su se zvuci popularne pesme „Dođi u Sakramento” i Betsin čarobni glas ispunio je prostoriju. Raspoloženje je polako raslo, publika je počela da pevuši zajedno sa njom posle prve stro-

fe da bi se na kraju pesme zaorile prave ovacije. Betsi se poklonila nekoliko puta i pokušala da siđe, ali su joj desetine ruku preprečile put i praktično je naterale da otpeva još jednu pesmu, pa još jednu i tako nekoliko puta. Kada je posle nekih dvadesetak minuta pogledala prema mestu gde je sedeo Holidej njegova stolica je bila prazna.

Uzdahnula je. Neobični stranac nije pokazao strpljenje pravog obožavaoca na koje je navikla i to... to jednostavno nije mogla da prihvati. Razočarana njegovim držanjem ostala je u salunu još ceo sat i tek tada se povukla u sobu praćena oduševljenim klicanjem publike. Mada zadovoljna, nije se osećala srećnom.

Nedostajao joj je aplauz još jednog para ruku.

* * *

Iz saluna se čula ritmička svirka klavira, a eho Betsinog umilnog šaputavog glasa je dopirao do polutame Dokove sobe.

Ni on nije spavao već se šetao tamo – amo uživajući u tom neobičnom glasu. Kroz otvorene prozorske kapke prodirala je mesečina i ceo prostor obasjavala bledosrebrnastom svetlošću. Nije hteo da upali lampu jer je u polutami mogao da pusti mašti na volju i sanja o Betsi...

Razvezao je mašnu. Odjednom mu je postalo toplo. Skinuo je sako i prsluk i prebacio ih preko stolice. Sada su i oni dobili neki srebrnasti, nestvarni odsjaj. Uzdahnuo je i zapalio cigaru a

jasan, oštar miris duvana vratio ga je u realnost.

Dole je Betsi još uvek pevala, čežnjivo, tiho, kao da šapuće. Onda je odjeknuo pljesak praćen uzvicima odobravanja. To je šesti put večeras, pomislio je i ubrzo začuo tapkanje damskih potpetica na stepenicama. Hitro je spustio cigaru na pepeljaru i izašao u hodnik. Priljubljen uz zid čekao je da se pojavi osoba koju je želeo. Prošlo je samo nekoliko sekundi i iza ugla je izronila svileni haljina boje vina. Pružio je ruke i odmah zatim devojka se našla u njegovom zagrljaju.

– Pusti me! – povikala je prigušenim glasom pokušavši da se otrgne. No, već sledećeg trenutka obasjala ih je slaba svetlost petrolejke i ona je prepoznala te čeličnoplave oči.

– Oh... nisam očekivala da ste vi! Tako ste me uplašili!

– Zar samo to? – upitao je Dok tiho.

– A šta bi drugo moglo da bude? – nasmešila se osvetnički, setivši se da je on otišao iz saluna pre nego što je završila pesmu.

Još čvršće ju je stegao i prošaputao:

– Pa... mogli ste i da se obradujete.

Ona se upinjala da ostane hladna ali joj to nije baš najbolje išlo.

– Oh, niste mi izgledali tako snažni... – šapnula je. Ali, izgled često vara i...

– Zlopamtilo – promrmljao je nežno. – Zar vi baš nikada ništa ne praštate?

– Ponekad... kada mi se neko sviđa – odvratila je privijajući se uz njega.

– A vi mi se sviđate...

– Znači, oprošteno mi je?

– Ne sasvim... – promrmljala je puštajući da je vodi. – Na sebi je osećala dodir njegove kože dok su im se usne polako približavale...

Grleći je jednom rukom, Holidej je drugom otvorio vrata svoje sobe. Vetar izazvan promajom poigrao se sa njenom bujnom kosom.

U tom trenutku odjeknuo je pucanj.

* * *

Skriven iza ograde na krovu Njuto-nove briačnice, Bardli je nekoliko minuta posmatrao Holidejevu sobu. U mesečinom zasrebrenoj polutami skoro jasno su se videli predmeti uobičajeni za svaku hotelsku sobi. Ali, Bardlija nije interesovala soba već njen stanar. Sa vinčesterkom u rukama stajao je preko puta spreman da bez oklevanja puca u Holideja. Trebalo je samo uočiti ga.

Ali u polutami sobe ništa se nije micalo iako je žar cigare pokazivao da unutra ima nekoga. Napregnuo je oči pokušavajući da vidi što bolje. Da, neko je sedeo na stolici i držao cigaru u ruci. Lepo su se videli poluotkopčan sako i svilenkasti prsluk čiji se odsjaj belasao na mesečini.

Ali, lice? Lice se nije videlo jer je zrak mesečine dopirao samo do ramena ostavljajući glavu u mraku.

Bardli se stresao. Iako je noć bila topla njega je podilazila jeza.

Ovo je posao za Jangera, zaključio je ogorčeno. On je za te stvari, da, baš za te. A onaj Ambrouz je hulja. Namerno

me je navukao i doveo u situaciju u kojoj nisam mogao da biram...

Obrisao je znoj sa čela i uzdahnio. Koliko još treba da čeka da se taj Holidej pojavi? Onda je ponovo pogledao na drugu stranu i ugledao žar cigarete. Ako puši onda je već unutra, pomislio je ljutito. Pa, naravno, ko bi drugi pušio u njegovoj sobi? Sedeo je i pušio i on mora da bude brz. Ne sme sam sebe da muči, već što brže da izvrši zadatak.

To je i učinio. Podigao je pušku i nanišanio upravo tamo gde se sako otvorao i belasala se svila prsluka. Da opali? Šta ako to nije...

U istom trenutku cigara je jače zasvetlela i užareni vrh se pomerio. Više nije bilo dvoumljenja. To je on, zaključio Bardli i pritisnu oroz.

Glasan prasak prolomio se kroz noć.

Istoga časa Holidej je odgurnuo Betsi u zaklon iza zida i ugasio petrolejku. Gurnuvši vrata, bacio se u sobu baš u momentu kada je sa krova zgrade na drugoj strani ulice odjeknuo drugi pucanj. Začuo je tup udar metka koji se, probivši kožni naslon stolice, zabio pravo u zid.

Uz kratak blesak pušćanog hica Dok je ugledao blede lice iznad rešetkaste ograde krova. Instinktivno, u deliću sekunde potegao je svoj „linkoln” i opalio. Slab jauk začuo se neposredno posle pucnja, da bi se zatim nečije telo čudno savilo i preko ograde tresnulo na zemlju.

Sačekao je nekoliko sekundi a onda oprezno prišao prozoru: možda je u zasedi čekao još koji ubica. Pažljivo je osmotrio krovove sa druge strane,

ali nije bilo nikoga. U istom trenutku primetio je da se čovek koji je pao sa krova pridigao i teturajući se pošao ka salunu.

Munjevito se okrenuo i u dva skoka našao na hodniku, a onda gotovo poleteo niz stepenice. Dočekala ga je grobna tišina i zbunjeni pogledi gostiju koji su se pitali šta se događa. I baš kada je sa revolverom u ruci sišao sa poslednjeg stepenika, leptir vrata su se rastvorila i u odaju je stupio Bardli. Bled u licu i zureći u prazno, očajnički se uhvatio za vrata. Disao je kratko, hrapavo, otvarajući usta kao da nema vazduha. Onda je nekoliko puta glasno zakrkljao i prilično jasno izgovorio samo dve reči.

– Dok... Ho...Holidej!

Ako je među prisutnima i bilo neke nedoumice, sada Holidej je raspršio svaku sumnju o svom identitetu. Mahinalno, savršeno uvežbanim pokretom vratio je revolver u futrolu tako da je bela drška od slonovače jasno blesnula na svetlosti petrolejke.

Sada su svi shvatili ko je bio čovek koji je za mesec dana uzdrmao njihov grad.

On nije ništa retkao već se ćutke okrenuo nameravajući da se vrati u sobu. No, odmah je zastao pošto je suočio sa devojkom koja je stajala na polovini stepeništa.

– Da li je istina? – upitala je Betsi.

– Jeste – odvratio je posle kratkog oklevanja.

– Zašto mi nisi rekao? – upitala je uz uzdah.

– Nije bilo potrebno...

– Bolje je da si bio otvoreniji. Ali nema veze, ništa se nije promenilo. Ako se osetiš usamljenim možeš da me posetiš. Vrata moje sobe uvek su ti otvorena...

Samo je klimnuo glavom i bez reči se vratio u sobu. Upalio je lampu na noćnom stočiću i pažljivo se obazreo oko sebe. Na prsluku prebačenom preko stolice videle su se dve rupe od kuršuma. Na stolu, bolje reći na nagorelom stolnjaku ležala je ugašena cigareta. Bardli se očigledno zabunio, zaključio je. Cigara je pomakla pošto je dogorela i otkotrljala se iz pepeljare.

Namrštio se osetivši da u sobi još uvek lebdi sumorni dah smrti.

Ogrnuo je sako i izašao u hodnik. Zastao je kod Betsinih vrata i lagano zakucacao. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što je začuo tiho „uđi“.

Ušao je u prostoriju koja je mirisala na parfem i šminku. No, nije imao vremena da razmišlja o bilo čemu jer je oko vrata osetio zagrljaj dve tople vitke ruke.

XIII

Zavaljen u udobnu fotelju, Ambrouz je pušio pokušavajući da odagna neprijatne misli. No, nije mu uspevalo. Bio je neraspoložen i ljut jer mu je dolazak onog nalickanog kockara u grad potpuno poremetio planove.

– Prokleti kućkin sin! – promrmaljao je ljutito.

– Rekli ste nešto, gospodine? – upitao je službenik banke koji je upravo ušao da mu preda mesečni izveštaj.

Ljutito je osmotrio čoveka i dobacio – Ostavi sada to i idi zovi Takeru Longlija!

– On... on čeka pred vratima, gospodine. Hteo sam to da vam kažem kada završimo sa...

– Ostavi prokleti izveštaj i kaži mu da uđe! – prodera se Ambrouz ljutito. – Hajde, šta čekaš?

Nesrećni čovek je šmugnuo napolje i dao znak Longliju. Revolveraš je lagano ušao i zatvorio vrata.

– Dobro je što ste me pozvali, gazda. Uostalom, i sam sam krenuo kod vas.

– Zaista? A kojim povodom?

– Hteo sam da vam predložim da likvidiram Holideja. Za dobru nagradu, razume se.

Ambrouz se lukavo osmehnu.

– Ti i Holidej? Molim te, ne zasmekaj me.

Iako lukav i iskusan, Taker je iz prve „naseo” na bankarovu igru.

– Ja, ko bi drugi? – odbrusio je.

– Mislite da je suviše brz za mene?

– Šta da kažem? Sigurno da je brz pošto mi je smakao već trojicu ljudi. Hm... možda bi bilo najbolje da se nagođimo. Čovek je previše opasan, a ovde nema toga ko bi mogao da mu se suprotstavi.

– Ima! Samo da znate da ima i da ću upravo ja to učiniti! I briga me za vaš prokleti novac! Likvidiraću Holideja iz svog ćefa, a ne radi vas!

– Kako hoćeš.

– Dobro. Ali kada završim moraćeš da računaš sa tim da je Kingston Springs dobio novog gazdu! – dobacio je Taker,

ljutito se okrenuo i izašao zalupivši vrata za sobom.

Ambrouz se cinično osmehnuo. Uzeo je cigaru iz kutije od ružinog drveta i odgrizao vrh.

– U najgorem slučaju, moraću da potražim novog revolveraša – procedio je.

* * *

Taker Longli je izašao napolje i uputio se prema salunu. Na ulicama je bilo dosta ljudi iako je prepodnevno sunce već počelo nemilosrdno da prži. Naravno, tema skoro svih razgovora bio je Dok, odnosno njegov sinoćni obračun sa napadačem iz mraka.

Taker ih je prezrivo odmerio i energičnim korakom ušao u salun. Kao i uvek, Stenli je bio iza šanka.

– Viski! – naredio mu je Taker kratko.

Bez reči ga je poslužio i zabrinuto odmerio.

– Gde je ona hulja koja je smaknula Trumana? – zapitao je iskapivši čašu do dna.

– Gospodin Holms... odnosno Holidej? Tu je, gore.

– Mislio sam da ću ga ovde naći. Ali, pošto uvaženi džentlmen još spava, moraću nakratko da ga probudim.

Stenli se nije usudio da bilo šta kaže strahujući da ne izazove banditov bes. Čutke mu je sipao piće kad god bi ovaj to zatražio i bez reči uzeo novčanicu koju je Longli bacio na šank. Pokrenuo se tek kada su se leptir vrata umirila i na sve okolo pala tišina puna iščekivanja. Bila je to tišina pred buru.

I zaista, uskoro se sa ulice začuo Longlijev glas – Holideje! Holideje, čuješ li me?

Niko mu nije odgovorio.

– Nitkove, ne pravi se da me ne čuješ jer znam da si tu! Izađi!

Ponovo je ostao bez odgovora, što je bandita još više iznerviralo.

– Kučkin sine, ako si mislio da ćeš se izvući grdno si se prevario! Ako ne siđeš doći ću gore da te uhvatim za uši i dovučem ovamo!

Nekoliko sekundi nije bilo odgovora i Taker se već spremio da pođe. Onda se sa sprata začuo jasan i odlučan muški glas.

– Ostani gde si. Dolazim.

To je značilo da je Holidej prihvatio izazov i uznemirani građani su se povlačili na sigurnu udaljenost ili skupljali na uglovima. S druge strane, Taker se nervozno vrpeljio mrmljajući razne pretnje.

– Oh, konačno! – povikao je cinično ugledavši Holideja na tremu. – Nisi trebao da se doteruješ pošto ti to za sahranu nije potrebno!

Dok je hladno odmerio tog uobraženog, beskrupuloznog i slavaljubivog čoveka koga uopšte nije trebalo žaliti.

– Evo me – kazao je mirno. – I šta sada?

– Ništa naročito. Hteo sam samo da ti kažem da si kučkin sin i hulja nad huljama.

Holidej iznenađeno podiže obrve. Iako je već mnogo puta čuo takav izazov i znao gde on vodi, bio je ljut zbog neograničene ljudske gluposti i neizmerne taštine. Šta je trebalo ovom čoveku da

se tako ponaša i izazove smrt? Hteo je praznu i neuhvatljivu slavu i zbog toga rizikovao sve što ima.

Pa ništa, pomislio je silazeći. Ako baš želi obračun, imaće ga.

Desnom rukom je podigao kraj kaputa i otkrio belu dršku „linkolna”. Njegov verni prijatelj nije ga nikada izneverio pa valjda neće ni sada. Uostalom, samo je u njega i mogao da se uzda.

Taker je prestao da galami svestan da se trenutak odluke približio i da je situacija krajnje ozbiljna. Iako je mnogo puta gledao smrti u oči, sada nije bio hladnokrvan kao obično. Jer, pred njim je stajao Dok Holidej.

Grčevito je razmišljao o svemu a onda se setio: učiniće nešto da mu za tren skrene pažnju i to će biti dovoljno.

– Hajde, kreni! – povikao je nestrpljivo.

No, Holidej je ćutao i stajao kao ukopan.

– Dobro, kada ti nećeš, ja ću – kazao je i napravio jedan oprezan korak. Sledio je drugi, a on sam je izgledao kao da hoda po tankom ledu. Ali, izgleda da mu sudbina nije bila naklonjena. Napravio je pokret kao da je stao na neki kamenčić i okliznuo se. Bio je to njegov planirani trik kojim je uspevao da uzme deo protivnikove pažnje, trik na koji su naseli svi prisutni.

Svi, osim Holideja.

Pošto je napravio pokret kao da se okliznuo, Taker je već u sledećem trenutku povukao kolt. Ali, nije računao sa okom i oprežnošću Doka Holideja. Ma koliko da nije želeo obračun, Dok se u trenucima kada mu je život bio ugro-

žen pretvarao u pantera, divlju zver sa izuzetno razvijenim nagonom za samoodržanje. On je predvideo Takerov potez. I pre nego što je revolveraš uperio u njega cev kolta, njegov „linkoln” je grmnuo vođen nepogrešivim refleksom, a teško tane ponelo je Takera u zagrljaj smrti. Bio je pogođen tačno u srce i mrtav pre nego što mu je telo palo na zemlju.

Dok je vratio oružje u futrolu i laganim korakom se vratio u salun.

Uzdahnuo je i pogledao Stenlija koji se promolio iza šanka.

– Želite li nešto da popijete, mister Holideje?

– Da... brendi.

U tom trenutku gomila ljudi koja se nalazila napolju nagnula je u salun. Iako je bilo rano pre podne u gradu je bilo dosta sveta i niko nije hteo da zadovoljstvo ličnog viđenje legendarnog Doka Holideja zameni svakidašnjim poslovima. Svi su se okupili oko čoveka u crnom upijajući svaki njegov pokret. Pitanja su počela da pljušte sa svih strana i Dok se trudio da svima odgovori u svom prepoznatljivim stilu: kratko i jasno, sa određenom dozom humora.

Kada su žamor i galama postali suviše glasni, on se lako iskrao iz gužve i popeo na sprat. Zastao je pred vratima svoje sobe gde ga je čekala Betsi.

– Strahovala sam za tvoj život – prošaputala je.

– Nije trebalo.

– Možda. Zar je sa tobom uvek tako?

– Uglavnom.

– Ali... to je pravi pakao!

– U pravu si. Sada razumeš zašto ti nisam rekao pravo ime.

Ona klimnu glavom

– Koliko mi je drago što znam ko si, isto toliko mi je i teško.

– Zašto?

– Ti si moj saveznik protiv Ambrouza, nije li tako. A imati Doka Holideja kao saveznika to je skoro isto kao i dobijena bitka.

On se i nehotice nasmeši.

– Ne budi tako sigurna.

– Prepusti da to sama ocenim. Znam šta govorim.

– Dobro. A zašto ti je teško?

– Zato što... sada ću stalno strahovati za tebe.

– Da, to ne možeš izbeći. Pogodbe nema, jer nisam u mogućnosti da bilo šta izmenim.

– A ako bi otišao negde daleko? Negde gde te niko ne poznaje? Možda...

– Svet je tako mali, Betsi. Kad-tad, neko bi me prepoznao i onda bi sve počelo iz početka...

– Ali ipak... Sada kada su karte u našim rukama mogla bih da prodam hotel, zar ne? Dobili bismo dobre pare, dovoljne da započnemo nov život na Istoku.

Holidej se blago osmehnu i stisnu joj ruku.

– Divno i velikodušno od tebe, ali tako nešto ne mogu da prihvatim. Možda bih se u nekom trenutku osetio obaveznim i to bi pokvarilo svu lepotu ovih trenutaka. Zato pustimo da nas sudbina vodi, draga moja devojčice. Možda će tako biti bolje. A ako kojim slučajem nešto ne bude išlo kako valja, bar nećemo jedno drugom ništa prebacivati.

– Zašto tako govoriš.

– To je surova stvarnost, lepotice.

Posmatrala ga je nekoliko trenutaka očima blistavih od suza. Onda se okrenula i žurno vratila u svoju sobu. Ostavši sam, Dok je ušao u sobu zamišljen i pomalo tužan.

Zato nije video konjanika koji je u strahovitoj žurbi napustio grad.

XIV

Dok je ručao u svojoj sobi, uživajući u hladovitoj polutami spuštenih žaluzina. Posle toga je leškario sve do pet popodne, osluškujući šumove sa ulice i glasove nekolicine polupijanih gostiju.

Iako mu se nije ustajalo, znao je da mora da se sredi i odigra bar nekoliko igara jer je imao obaveze prema Betsi i Stenliju... Uostalom, bila je subota, dan kada dolazi diližansa iz Roki Tauna i u grad navraća veći broj rančera.

Baš kada je hteo da se obuče neko je zakucao na vrata.

– Ko je?

– Ja sam, Stenli.

– Šta je u pitanju?

– Mogu li ući na čas?

– Samo trenutak – dobacio je, obukao sako i otvorio vrata ležernim pokretom.

– Oh, mister! – dobacio je Holideju, sedajući na stolicu koju mu je ovaj pokazao. – Stvari ne stoje dobro!

– Šta je?

– Ambrouz se ne predaje.

– To nisam ni očekivao. Vi jeste?

– Priznajem... Nadao sam se da će ga oterati vaše ime.

– Ja nisam.

– I bili ste u pravu. Ambrouz je pravo đubre.

– Šta je sada učinio?

– Hm... poslao je jednog od bandita kome ste slomili ruku da dovede pomoć.

– Da, u pitanju je Rodžer. A gde ga je poslao?

– U Sonoru.

– Ah, našao je pravo mesto!

– I ja mislim. Tamo ima šljama koji možete iznajmiti za male pare. A ovaj će dovesti više njih.

– Otkud znate?

– Oven je prisluškivao njihov razgovor. Slučajno se našao u blizini banke i video kada su Janger i Rodžer ušli kod Ambrouza. Znajući da ta dva nitkova nisu došli bez razloga preduzeo je potrebne korake.

– Koje?

– Sakrio se u štali.

Holidej je upitno digao obrve.

– Da, u štali. Naslutio je šta će biti i nije se prevario.

– Mudar čova je taj Oven. I šta je posle bilo?

– Došli su po Rodžerovog konja. U međuvremenu su razgovarali i Oven je čuo da su više puta pominjali Sonoru. Uz to je čuo da je Janger rekao „samo tamo možeš naći toliko ljudi” ili nešto slično.

– Iz toga izvlačite zaključak da se Ambrouz sprema za rat i da će u bitku ubaciti bandu najamnika?

– Da! Zašto bi inače slao Rodžera u Sonoru?

– Hm.. I ja sam sličnog stava...

Stenli se nakašlja.

– Oh, umalo da zaboravim! Oven kaže da su pominjali nekog Kleja Adamsa.

– Poznatog revolveraša zvanog „Brzi prsti”?

– Da, baš njega.

– Ambrouz me ne potcenjuje – prokomentarisao je Dok. – „Brzi prsti” je jedan od najbržih revolveraša na Srednjem zapadu. Hm, ni do sada nije bilo šaljivo, ali od momenta kada uđe u grad biće vruće!

Barmen je ćutao dok mu se na licu mogao videti strah.

– No, glavu gore, nismo mi mačji kašalj – pokušao je da ga ohrabri Holidej. – Ja sam i ranije bio u mnogim sličnim situacijama, Stenli. A ni vama prvi put ne gori pod nogama. Jesam li u pravu?

– Jeste – složio se barmen – ali nesrazmerna snaga je ogromna. – Šta možemo nas dvojica protiv bande ubice i revolveraša Adamsa? Ne potcenjujem vas jer znam koliko vi vredite, ali... ne smemo se nadati časnoj borbi.

– Zar ne računate na još ljudi?

– Pa...možda. Pošto ste vi sa nama naći će se još neko ko će biti spreman da zagriže.

– Dobro. Pokušajte da ih pridobijete što više.

– Učiniću sve što mogu.

– Samo... vodite računa o jednoj stvari. Kada govorite sa ljudima, nemojte od njih skrivati istinu. Svi moraju da znaju na čemu su.

– Ali...

– Bolje da nam ne pruže pomoć nego da se u odsudnom času uplaše i pobegnu.

– U pravu ste – složio se Stenli posle kraćeg razmišljanja. – Učiniću kao što kažete.

– U redu. Znači, dogovorili smo se o svemu. Sada se razidite, svaki na svoj posao. Ja ću doći dole čim se spremim.

Stenli mu je klimnuo glavom u znak pozdrava i bez reči izašao. Dok je zatvorio vrata za njim i prišao ogledalu. Umio se i obrijao, obukao čistu košulju i pripasao opasač. Učinio je to mahinalno, potpuno mehanički, kao da oblači neki važan odevni predmet koji mu je svakodnevno potreban.

Kada je završio sa pripremama, kritički je odmerio visokog čoveka u tamnom odelu, bolje namestio „stetson” i izašao iz sobe. Kao što je i očekivao, večer je prošlo mirno, bez incidenata. Zaspao je oko ponoći, umiren jednoličnom, tihom klavirskom melodijom.

XV

Posle tri dana zatišja desilo se ono od čega su Betsi i Stenli strahovali.

U Kingston Springs je pristigla grupa revolveraša i zaustavila se pred salonom. Praćeni podozrivim pogledima građana, sjahali su kako bi protegli noge od dugog puta. Jedan od njih se, praćen Rodžerom uputio ka zgradi banke.

Stojeći uz otvoreni prozor svoje sobe Dok je posmatrao njihov dolazak. Pokušao je da prepozna nekoga od pridošlih, ali uzalud. Od Kleja Adamsa ni traga ni glasa što mu je znatno olakšavalo položaj. Ostale je dobro zagledao ali niko mu nije bio poznat.

Dok je tako stajao i razmišljao, na vratima se čulo kucanje.

– Mister Holideje, stigli su! – vikao je Stenli uzbuđeno.

– Video sam – odgovorio je otvarajući vrata. – Klej Adams nije među njima.

– Nije! Ovi što su došli spadaju u treći kalibar. Nema nijednog poznatog što znači da smo na konju.

– Nemojte se zavaravati. Dvojica su vrlo mladi i verovatno željni slave.

– To nije važno. Jedino sam se bojao nekog slavnog imena od koga bi se naše pristalice uplašile.

– A koliko takvih ima?

– Petorica. Oven Mosmana i konjušara Džimija znate. Ostalu trojicu niste upoznali, ali garantujem da su u pitanju poštene i pouzdani ljudi. A nisu ni bez ratnog iskustva jer su se borili u građanskom ratu.

– Dobro je, takvi su nam sada potrebni. Neka budi spremni da se okupe čim zatreba, a po jedan neka motri. To će za prvo vreme biti dovoljno. Ja ću sići dole posle šest, jer ranije nema interesenata za poker.

– U redu. Dođite kada hoćete, mister Holideje. Mi ćemo biti dole i čekati vas.

Čovek je otišao i Holidej je ponovo ostao sam. Možda će ovo biti lakše nego što je očekivao, pomisli. Može biti da će najamnici da ustuknu kada vide s kim treba da se sukobe i shvate da osim Doka Holideja protiv njih stoji i grupa građana odlučnih da brane red i mir. U svakom slučaju, radi se o usijanim glavama, zaključi. Jedan od ovih mlađih će možda pokušati da mu

se suprotstavi i stekne slavu time što će hteti da ga likvidira. S tim se sretao već toliko puta da ga je sve na neki način pomalo umaralo.

Posle nekih sat vremena obukao je sako i pritegao mašnu. Šta će doneti ova noć, pomislio je izlazeći. Da li će se još nečiji život ugasiti i ko će to biti? Naravno, pitanja su ostala bez odgovora i on kratko uzdahnu.

Čim je sišao u salun, kod stepenica ga je dočekao Oven.

– Mi smo spremni, mister Holideje – rekao je. – Ja sam ovde, a Odel motri na onu četvoricu.

– Gde su oni sada?

– Javio je maločas da su još u Ambrouzovoj kancelariji. Tamo su već skoro pola časa. Zaista ne znam šta toliko rade.

– Dogovaraju se, šta bi drugo – kazao je Dok. – Nego, šta vi imate od oružja?

Oven se lupi po bedru pokazujući na svoj teški kolt „45”.

– Vrlo dobro. Šta je sa ostalima?

– Oni su još bolji, mister.

Holidej se nasmeši.

– Drago mi je što to čujem. Dakle, stajaćete po strani i mešati se samo ako vam dam znak.

– U redu. Razumeo sam, mister Holideje – odvrati Oven tiho.

Dok je kratko klimnuo glavom i uputio se ka svom stolu gde su već sedela dvojica ljudi. Ličili su na kauboje željne da okušaju sreću i možda zarade neku sumu koja će im olakšati život.

Pa, dobro, zaključi Dok, pružiću im priliku da malo zarade. Naravno, onom u iznošnom odelu.

Tako je i bilo. Posle dva deljenja mladić je dobio dvadeset dolara što je bila njegova nedeljna zarada. Lice mu se ozarilo od sreće i izrazio je želju da nastavi. Holidej je odlučio da malo „stegne” stvar i ne pusti ih da dobijaju tako lako. I taman kada su nastavili igru, hitro mu je prišao Oven i došapnuo – Evo ih dolaze, mister.

Dao je čovečuljku odgovarajući znak i on se udaljio. Stenli mu je klimnuo glavom i rukom napipao svoju „vinčesterku”, dok mu je Džimi koji je stajao pored prozora hitro klimnuo glavom što je značilo da je sve na svom mestu. Umiren, Dok se vratio kockanju.

Trenutak kasnije u salun su ušla četvorica koju je predvodio jedan od mladića sa nisko pripasanim koltom. Sitan revolveraš, zaključi Dok odmeravajući ga ispod oka. Prilazeći šanku mršavi žutokljunac je odgurnuo dvojicu gostiju i povikao – Piće, gazda! Viski, i to dobar viski za sve nas!

– Dobićete odmah, ali molim vas, nemojte gurati druge goste. U lokalu ima mesta za sve.

Nervozni mladić hitro je izvukao revolver i uperio ga Stenliju u čelo.

– Hoćeš li da ti prospem mozak? – dreknuo je.

Barmen je zbunjeno razrogačio oči osećajući kako ga obliva hladan znoj.

– Posluži nas i jezik za zube! A za kaznu što si bio drzak, prosuću ti flašu pića!– dobacio je, istog trena okrenuo kolt prema polici na zidu i opalio.

Začuo se prasak a zatim lomljava stakla koje se razletelo u hiljadu ko-

madića. Mladić se važno isprasio, a njegovi pajtaši pozdravili su ovaj postupak uzvicima odobravanja.

Za to vreme on je pogledom odmerio prisutne i povikao – Ima li neko protiv što sam kaznio ovu krčmarsku hulju? Nema? To je dobro, inače... Hajde, sipaj, mustro i to bez gundanja! Ako se budeš protivio stradaće ti još flaša, samo da znaš! Evo ovako!

Odjeknuo je još jedan pucanj i piće iz flaše poprskalo je Stenlija i jednog od bandita. Barmen je očajničkim pogledom tražio Holideja dok je Oven čvršće stisnuo dršku revolvera.

To je primetio jedan od bandita i dobacio – Šta je, mali, tebi se nešto ne dopada? Skloni tu ruku sa pištolja jer mogu pomisliti da mi pretiš! Ukoliko to pomislim, nemoj se čuditi ako se probudiš visoko na nebu, ha, ha, ha!

Revolveraši su prasnuli u smeh, a Oven je ponovo neodlučno pogledao u Holideja. Videvši da nema smisla da čeka, on je ustao.

Šljam, pomislio je sa gorčinom. To je, dakle, njihov plan. Žele da izazovu svađu i u gužvi iskoriste to što ih je više. Jednostavno i glupo... Očekivao je da će Ambrouz smisliti nešto inteligentnije. Samo, brinuo se što ne vidi Jangera pitajući se da li možda on neki skriveni adut.

Pošto je Ovenu namignuo da motri na ulaz, laganim korakom se uputio ka šanku. Pritom je tobože pomerio ivicu sakoa kako bi oslobodio revolver. Čim je to učinio, bela drška od slonovače blesnula je na svetlu.

– Ne čini li vam se da ste suviše bučni?
 – obratio se banditima naslanjajući se na šank. – U svakom slučaju, meni smeta galama.

Ljudi su ga pogledali i za trenutak začutili zbunjeni takvim istupom. Posle prvog iznenađenja, prvi se pribrao Džesi Bridžer.

– Gle, nekome smeta naša galama?! Gospodin ima prefinjene uši?!

Dvojica revolveraša su prasnuli u smeh dok se treći nekako neprirodno ukočio zablenuvši se u Holideja.

– Da mu priredimo koncert? Šta kažete na to?

Opet usiljen smeh. Zatim se onaj „ukočeni” pokrenuo i povukao Džesija za rukav.

– Šta me vučeš? – odbrusi ovaj ljutito.
 – Hteo bi da budeš prva violina? Nemam ništa protiv, počni da sviraš, a mi ćemo ti se pridružiti. Samo, ne verujem da će se gospodinu takva muzika dopasti. Mirisaće na barut.

– Džesi... – i dalje ga je vukao za rukav njegov pajtaš. – To je Dok.

– Šta?

– Glupane, Dok Holidej, čuješ li šta ti kažem? Zar ga nisi prepoznao?

– Dok? Dok Holidej? – „utanjio” je Džesi prebledevši. – Ja... ovaj... – zamucio je pocrvenevši dok mu je lice u trenu dobilo sasvim drugi izraz.

– Izvinite... mi smo se malo šalili...

– Stvarno? A razbijene flaše i prosuti viski?

– Nije to ništa, platićemo štetu! Važno je da niko nije povređen, zar ne?

Holidej se uozbilji. Nešto mu je ovde bilo sumnjivo. Pre svega, nemoguće da

ovi ljudi nisu znali ko je on pošto su zbog njega i došli. A ako su već počeli kavgu s ciljem da ga izazovu, zašto su odjednom ustuknuli? Nije znao pravi odgovor i jedino što je mogao je to da i dalje prati situaciju.

– Dobro, neka vam bude za ovaj put – odvratio je praveći se da im veruje.

– Ali, prestanite sa glupostima.

Oni su nešto promrmljali i ćutke se povukli za jedan sto u uglu.

A onda... Onda su se vrata saluna otvorila i na njima se pojavio nizak, mršav čovek u tamnom kaubojskom odelu ukrašenom srebrnastim vezom na šavovima, sa revolverom nisko obešenim o bedru. Lice mu je bilo duguljasto i mršavo, oči sitne, a brkovi gusti i dugi.

Naravno, Dok ga je odmah prepoznao. Bio je to Klej Adams, zvani „Brzi prsti”!

Pošto je ušao unutra, čovek je zastao i osmehnuo se.

– Izgleda da Dok Holidej deli savete o lepom ponašanju – dobacio je.

Holidej nije bio naročito iznenađen. To je, dakle, bio Ambrouzov plan. Podmetnuo mu je lažnu opasnost da bi ga, kada se on orijentiše na nju, suočio sa pravom. Fina psihološka igra koja će plaćenicima dati neki poen... Toga je bio svestan i Adams koji se zadovoljno smešio.

– Ne treba mešati profesije, mister Holideje – dodao je. – Zubni lekar, kockar, učitelj bon-tona... Čemu to vodi? Zašto se ne držite samo jednog zanimanja kao, na primer, ja?

– Raznolikost je odraz širine duha – mirno je odvratio Dok pokušavajući da odagna napetost.

– Da, kako da ne. A šta biste učinili da sam ja bio na mestu ove četvorice?

– Ne bih se petljao sa beznadežnim slučajevima.

Revolveraš se žacnu.

– Vređate?

– Ne, samo govorim istinu – odvratio je Dok, svestan da mu predstoji obračun sa Klejom. Zato nije ni vodio računa šta govori jer će njegov protivnik iskoristiti bilo šta samo da potegne.

Dok je on razmišljao Klej se približio na svega nekoliko koraka tako da su sada stajali tačno jedno naspram drugog i posmatrali se.

– Dakle? – dobacio je u nameri da ubrza stvar.

To mu je i uspelo. Jedva da je izgovorio poslednji slog, a Klej je potegao. Bilo je to munjevito, brzinom koja je izmicala hitrini pogleda. Da nije predvideo odlučujući trenutak, Dok bi izgubio dvoboj sa „Lakom rukom”. Srećom, on je po igri revolveraševih zenica shvatio kada će potegnuti i preduhitrio ga.

Salunom je odjeknuo pucanj iz „linkolna”, a onda se, kao da ga prati u stopu, začuo i prasak Adamsovog pištolja. Ali, kada je pritiskao oroz Adams je već bio pogođen tako da je ispalio hitac po inerciji, u samrtnom grču. Zbog toga on nije pogodio cilj već se zario u pod pored Dokovih nogu. Za drugi hitac revolveraš nije imao ni svesti, ni snage.

Istoga trenutka kada se skljkao na pod, salunom je odjeknula uraganska paljba. Kuršumi su praštali na sve stra-

ne razbijajuću flaše, ogledala, prozore, lampe. U opštem haosu, pre nego što je pucnjavu zaglušila grmljavina Stenlijeve dvocevke, salunom je odjeknuo Betsin glas.

– Džone, leđa! – povikala je devojka stojeći na dnu stepenica i rukom pokazujući na ulazna vrata. Holidej se u magnOvenu okrenuo i bacio na pod pucajući prema čoveku koji je stajao na pragu i nišanio mu u leđa. Metak iz „linkolna” pogodio je Jangeru tačno u srce, ali ga ipak nije sprečio da opali. Tane je zafjukalo iznad Holidejeve glave i našlo cilj negde iza njega. Slab jauk zaglušio je drugi hitac iz Stenlijeve dvocevke, a onda se sve utišalo.

Obračun je bio završen

Holidej je oprezno ustao i pogledao oko sebe. Pored šanka ležao je Adams „Brzi prsti”, a malo dalje Oven sa čvrsto stegnutim koltom u ruci. Džesi i trojica njegovih pratilaca ležali su razbacani po salunu i izrešetani sačmom iz Stenlijeve dvocevke. Pored ulaza bilo je nepomično Jangerovo telo sa krvavom mrljom na prsima.

Kakva pustoš, pomislio je sa gorčinom. Ovo nije video ni Dodž Siti u svojim najgorim danima!

Onda se trgao kao pokošen gromom! Betsi! Betsi ga je opomenula i spasila mu život, a sada je nema. Još nije ni shvatio šta bi to moglo da znači kada ju je ugledao. Ležala je pored stepeništa koje je vodilo na sprat.

– Betsi!

Pritrčao je u dva skoka i pokušao da je podigne. No, njena lepa glava samo je mlitavo klonula. Raskopčao joj je

okovratnik da bi opipao puls na vratu i tek tada uočio veliku krvavu mrlju na levoj strani grudi. Odmah je shvatio da devojčino srce više nije kucalo. Bila je mrtva.

– Pogodio ju je Jangerov metak – rekao je Stenli. – Spasila vam je život, ali je zato sama stradala.

– Betsi! – ponovio je Dok muklo.

– Tragično, zaista tragično – nastavio je Stenli. – Bila je tako mila i vesela. Nikada se više neće roditi tako lepa žena, temperamentna i nadarena pevačica.

Holidej je ćutao dok mu je srce stezao okov tupog očajanja i izgubljenosti. Zar je moguće da je toliko nesrećan, da se sve čega bi se dotakao rušilo u ponor beznade i ništavila? Betsi je njegova poslednja žrtva. Da, baš njegova! Da nije došla da ga opomene još uvek bi bila živa!

– I Oven – dobacio je konjušar Džimi. – Jadnik, bio je tako dobar i pošten. Istina, nije bio naročito vredan, ali to je nadoknađivao drugim osobinama.

– Ipak smo ga svi voleli – kazao je Stenli.

– Za sve je kriv samo jedan čovek, a to je Ambrouz – procedio je Dok tvrdo. – To će morati da plati! – dodao je preteće, a onda podigao devojčino telo i poneo ga do sobe.

– Ambrouza ne čeka ništa dobro – rekao je Stenli posle kraćeg ćutanja.

– Ako se ostvari ono što mislim, neće preživeti današnji dan.

– Izgleda da si u pravu – složio se Džimi klimnuvši glavom.

Holidej se neko vreme zadržao na spratu. Morao je da se povрати od udara i nekako dođe k sebi.

U međuvremenu su u salun nagrnuli ljudi. No, ovoga puta nije bilo oduševljenja zbog pobede jer je mesto ličilo na pravo bojno bolje. Građani Kingston Springsa su u neverici gledali oko sebe i uglavnom ćutali. Ćutke su dočekali i glavnog vinovnika ove drame koji je posle nekih desetak minuta sišao sa sprata. Bio je naizgled miran, ali bolji posmatrač je po sjajnim, užarenim očima i stisnutim usnama mogao da zaključi da u njegovoj duši besni plamen osvete. Ćutke je prošao pored ljudi koji su mu se s poštovanjem sklonili s puta i razmaknuvši vrata izašao na ulicu.

Radoznali građani pohrlili su za njim sluteći da predstoji obračun između dvojice „glavnih”.

Dok je zastao nekoliko metara ispred ulaza u banku i zagledao se u prozor koji je poput džinovskog žutog oka treptao u tami.

– Ambrouze, izađi! – povikao je glasno.

Niko nije odgovorio, ali se posle nekih desetak sekundi zavesa na prozoru pomerila.

– Ambrouze, znam da si tu i da me čuješ!

Lomljenje stakla zaglušilo je njegovu poslednju reč, a kroz razbijeno okno promolila se revolveraska cev. Posmatrači su nekoliko sekundi zurili u njen crni okrugli otvor, a zatim je prasnuo hitac i ulicu je obasjao kratak blesak plamena.

Holidej se jedva primetno trgao, ali već sledećeg trenutka je njegov „linkoln” grunuo tri puta. Lomljava razbijenog stakla prigušila je muklo stenanje i pad tela. Zatim se sve utišalo i iz kancelarije banke više nije bio ispaljen nijedan metak.

Nekolicina ljudi prišla je i otvorila vrata banke i pri slaboj svetlosti građani su ugledali unezverena lica dvojice čuvara. No, oni ih nisu interesovali. Grupa ljudi je ušla u Ambrouzovu kancelariju, a neko je upalio šibicu.

Itan Ambrouz je ležao na podu, raširenih ruku i nogu, bespomoćno stegnutog revolvera i staklastih očiju. Svemoćni gospodar Kingston Springsa bio je mrtav.

– Živeo je i umro kao nitkov – dobacio je neko.

Ljudi su ćutke stajali još nekoliko trenutaka, a onda se okrenuli i bez reči izašli napolje.

Pošto je čuo da je Ambrouz mrtav, Dok se okrenuo i laganim, pomalo tromim korakom se vratio u salun. Prišao je šanku i kratko zatražio brendi. Poučen iskustvom, Stenli je poslušao bez primedbe. Pretpostavljao je kako se taj čudesni čovek preko puta njega oseća i znao je da će podršku pružiti samim svojim prisustvom i – ćutanjem.

* * *

Sutradan oko osam časova Dok je sišao u salun i kratkim klimanjem glave otpozdravio Stenliju.

– Spremite mi doručak i račun, molim vas. U međuvremenu pošaljite ne-

koga do štale da javi Džimiju da mi pripremi konja.

Barmen se lecnu.

– Zar odlazite? – upita sa žaljenjem, tek sada shvativši koliko mu je prijalo prisustvo čoveka koji se pokazao tako jednostavan, tako neverovatno hrabar i tako poseban.

– Da – odvratio je Holidej kratko.

– Ovde više nemam šta da tražim.

Stenli klimnu glavim, a onda se lupi rukom po čelu.

– Ah, umalo da zaboravim! Tražili su vas stari Rivs i njegova unuka!

On se slabo osmehnu.

– Šta su hteli?

– Ne znam. Rekli su da će navratiti kasnije.

– Kako je dečak?

– Kažu da se oporavlja. Mislim da su vas zbog toga i tražili.

– To mi je milo. Mali će izrasti u hrabrog i odgovornog čoveka.

– Mi o njima, a oni tu – dobaci Stenli.

– Evo ih, dolaze!

Dok se okrete i odmeri Neti i njenog dedu. Stari je držao šešir u rukama i žurno koračao svaki čas se osvrćući, kao da proverava da li je njegova unuka zaista sa njim. U dugoj skromnoj haljini i sa drugačijom frizurou, Neti je pre ličila na devojkou nego devojčicu.

– Dobro je što smo vas našli, mister Holmse, ovaj Holideje. Neti i ja smo još jednom hteli da se zahvalimo za sve što ste učinili za nas – rekao je starčić.

Dok se jedva primetno osmehnu.

– Drago mi je, ali ne treba da suviše mislimo na to. Ljudi treba da pomažu jedni drugima.

– Da, ali... Ja sam ipak hteo nekako da vam se odužim. Ima nešto što sam čuvao za nuždu pa bih...

Holidej mu stavi ruku na rame i blago ga prekide.

– To što ste sačuvali treba da ostane kod vas jer imate dvoje divnih unučadi. U redu?

Starčić je bio toliko ganut da nije mogao da prozbori ni reč. Zato mu je devojka prišla i nešto mu pružila.

– Nadam se da mene nećete odbiti – kazala je i stavila mu na dlan meku belu maramicu izvezenu njegovim inicijalima.

– To je od mene – kazala je, a onda prišla i poljubila ga u obraz. – A ovo je od moga brata – dodala je i ne pogledavši zanemelog Holideja, istrčala napolje.

Pola sata kasnije Dok Holidej je napustio Kingston Springs. Dok je prolazio

pored poslednjih kuća učinilo mu se da čuje akorde klavira. Ali, nije čuo topao i nežan glas Betsi Gilijard. Podigao je pogled i za tren mu se učinilo kao da je na treperavom horizontu ugledao njen lik zaronjen u izmaglicu tankih oblaka.

Uspomena na dragu ženu pritiskala ga je kao džinovski kamen. I ne samo uspomena. Dok se udaljavao prema nepreglednoj preriji, činilo mu se da ga prate siluete Bilija Kejva, Morisona, Bardlija, Longlija, Kleja Adamsa, Jangera i Ambrouza. Ophrvan tim neprijatnim i gorim sećanjima zažalio je što je ikada skrenuo prema Kingston Springsu.

A onda se setio Neti Rivs i poljupca koji je dobio na rastanku. U ovom gradu spasao je jedan život, mlad, vredan život. A to je već nešto, zaključio je i dan mu se učinio za nijansu lepšim.

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI

SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00537

9 770353 000002